

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1774

XXIV. 8. De amatoria Socratis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51003](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51003)

κέρως, καὶ ἐκ τῶν Κρητικῶν. καὶ παντὸς χωρὶς, καὶ
πάσης πόλεως, ὅπῃ μετὰ ἀρετῆς εὐδοκίμῃσιν οἱ πένον.

omnique regione et ciuitate Homerum exigis, vbi cum virtute
labor laudatur.

Λ Ο Γ Ο Σ Κ Δ'.

Τίς ἡ Σωκράτης ἐρωτική.

Κορινθίῳ ἀνδρὶ, ὄνομα Δισχύλῳ, παῖς ἦν Ἀκταίων^α,
μειράκιον Δωρικόν, ὥρα διάφερων. Ἐξ Ἀκταίωνος

DISSERT. XXIV.

De amatoria Socratis.

Homini cuidam Corinthio, nomine Aeschylo, filius erat, Do-
ricus adolescens, admodum formosus. Hunc Actaeonem
(nam id adolescenti erat nomen) deperire forte iuuenis Corin-
thius

DISSERT. XXIV. vulgo VIII.

Sectio α.

α Κορινθίῳ, ἀνδρὶ, ὄνομα Δισχύ-
λα, παῖς ἦν Ἀκταίων,] Μνημονι-
κόν ἐστὶ ἀμάρτημα, vel saltem Ma-
ximus alios, quam quos habe-
mus, auctores est secutus.
Nam pater Actaeonis Melissus
erat, non Aeschylus, vt fidem
faciunt Diodorus in Excerpt.
Peiresch. p. 229. et quos ad
eum locum testes vocauit Henr.
Valesius. Plutarchus Ἐρωτ. Διηγ.
p. 772 scholiastes ad Apollonii
Rhodii lib. IV. 1212. ac Alexan-
der Aetolus apud Parthenium
in Eroticis cap. XIV. Istius poe-
tae versus ita legendi videntur,

Οὐδὲ Μελίσσῳ

Πειρήνης τοιόνδ' ἀλφεισίβοιον
ἕδωρ

Θαλλήσει μέγαν υἱόν, ἀφ' ἧς μέγα
χάρμῃ Κορίνθῳ

Ἐσσι, καὶ βραχίονας ἄλγεα Βακ-
χιάδαις.

Et Thomas quidem Galaeus
pro θαλλήσει recte θαλλήσει repo-
suit; ad quam vero scriptor
respexerit historiam, non in-
tellexit, cum de Melisso agri
Corinthiaci vico somniarit.
Obiter rem tetigit Plutarchus
in Sertorio p. 568. C.

Ibid. παῖς] Id est, puer (non
filius: quomodo enim homini
Corinthio filius Doricus?) idem
quod παιδικὰ mox. qui et La-
tinis puer, et delicatus et puer
delicatus. vide Praefat. Statii
ad Lib. II. Sylvarum. Notum
istud Anacreontis, πρὸς παῖδα,
πρὸς Εὐδύλλον. M.

α Ἐξ Ἀκταίωνος νεανίας Κορίν-
θιος,] Archias, qui postea Syra-
cusarum fuit conditor. Vide
Diodo-

νεανίας Κορίνθιος ^x, γένους τῶν Βακχιαδῶν. Βακχιάδα δὲ Κορίνθου ἐδυναστευον. Ὡς δὲ ἐσωφρόνει τὸ μαιράκιον καὶ ὑπερεφρόνει ὕβρις ἔρασι, ἐκάμασεν εἰς Ἀλταίανος ὁ ἐραστὴς ὁμῶς τοῖς Βακχιάδασι νεανίσκοις. οἱ Φαρσῶντες μέθη καὶ τυραννίδι καὶ ἔρωτι, εἰσπεσόντες εἰς τὸ δωματίον, οἱ μὲν ἐπειρῶντο ἀπάγειν, οἱ δὲ οἰκεῖοι κατέχειν· σπῶμενον τὸ μαιράκιον ὑπ' ἀμφοῖν, βία διαφθίρεται ἐν χερσὶν αὐτῶν. Καὶ εἰκάσθη τὸ ἐν Κορίνθῳ τῆτο πάθος τῷ Βοιωτῷ διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τῶν μαιρακίων, ἀπολομένῃ ἑκατέρῃ, τῆ μὲν ὑπὸ κυνῶν ἐν Θήρῃ, τῆ δὲ ὑπὸ ἐραστῶν ἐν μέθῃ. Περιάνδρῳ τῷ Ἀμβρακιώτῃ ^y τυράννῳ παιδικὰ ἦν μαιράκιον πολιτικόν, ἅτε δὲ ἔσυν δίκη τὴν ὁμιλίαν συνησαμένῳ, ὕβρις ἦν τὸ χεῖμα, ἔκ ἔρωτος. Φαρσῶν δὲ ὁ Περιάνδρος τῇ ἐξουσίᾳ, παροινεῖ εἰς τὸ μαιράκιον. Ἡ παροινία αὕτη Περιάνδρον μὲν ἔπαυσεν ὕβρι-

thius coepit e Bacchiadarum genere, qui tum temporis Corinthi imperabant. Cum autem castus adolescens esset, amantemque libidinosum negligeret, nocte quadam cum aliquot eiusdem familiae iuvenibus in domum Actaeonis procatum venit; ubi vel ebrietatis suae, vel regiae potestatis, vel amoris fiducia, abducere adolescentem conatur, propinquis eum retinentibus, donec vtrinque in diversa distractus miser adolescentulus in manibus eorum expiraret. Quod Corinthiorum facinus cum altero illo coepit conferrī, quod in Boeotia accidit, non alia, credo, de causa, quam quod idem vtrique adolescenti nomen esset, cum alter in venatione a canibus, alter in vino discerptus esset ab amantibus. Periander, Ambraciotarum tyrannus, cuius cuiusdam filium in deliciis habebat, quo cum praeter ius fasque abuteretur, foeda potius libido, quam amor dici debebat. Ergo Periander tempore quodam fretus potestate

Diodorum in Excerpt. Peiresch. p. 229. et Plutarchum Amat. Narrat. p. 773.

^y Περιάνδρῳ τῷ Ἀμβρακιώτῃ] Plutarchus in Narrat. Amat.

p. 768. F. Περιάνδρος ὁ Ἀμβρακιωτῶν τύραννος ἠρώτα τὸν ἐρώμενον, εἰ μήπω κύει· κακείνος παροξυνθεὶς ἀπέκτεινεν αὐτόν. Paria tradit Aristoteles de Rep. lib. V. cap. X. p. 539.

Ff 3

Sectio

ζοντα, τὸ δὲ μειράκιον ἐποίησεν ἐξ ἐρωμένεσ τυραννοκτό-
νον. Αὕτη δίκη ἀδίκων ἐρώτων.

β'. Βλέπει σοι λέγω καὶ τῶ ἐτέρῃ τρόπῳ τῶν ἐρώτων
τῶ δικαίῃ μίαν γέ τινα ἢ δευτέραν εἰκόνα; Μειρακίῳ
Ἀττικῶ δύο ἦσαν ἐρασάι^z, ιδιώτης καὶ τύραννος· ὁ μὲν
δικαίος ἦν διὰ ἰσοτιμίαν, ὁ δὲ ἀδίκος δι' ἐξουσίαν·
ἀλλὰ τὸ γε μειράκιον ὄντως ἦν καλὸν καὶ ἐρᾶσθαι ἄξιον,
ὥστε ὑπεριδὸν τῶ τυράννῃ^a τὸν ιδιώτην ἠσπάζετο.
Ὁ δὲ ὑπ' ὀργῆς, ἀλλὰ τε ἀμφοτέρους πρὸς πηλάκισε^b,
καὶ ἀδελφὴν Ἀρμόδιῃ Παναθηναίοις ἤκισσαν ἐπὶ τῆν

potestate sua, contumeliose admodum adolescentem tractat;
quae res libidini eius finem attulit, simulque adolescentem ex
catamito tyrannicidam fecit. Talis plerunque poena impro-
bum amorem excipit.

2. Visne vicissim alterius amoris, qui legitimus est, unum
et alterum tibi adferam exemplum? Adolescens quidam Atti-
cus amatores habebat duos, priuatum hominem et tyrannum;
quorum alter vir probus erat, conditionis suae memor; alter
improbus, potentiae fiducia; sed et adolescens vere pulcher
erat, et amore non indignus; quo facilius tyrannum con-
tempnit, priuatum hominem amplexus est. Quare succensus
ille, praeter alias iniurias, quaeis vtrunque affecit, sororem
Harmodii, quae Panathenaeorum festo ad gerendum cani-
strum

Sectio β'.

z Μειρακίῳ Ἀττικῶ δύο ἦσαν
ἐρασάι] Amatores Harmodii
fuerunt Hipparchus et Aristo-
geton. Hic et Harmodius
Hipparchum neci dederunt.
Auctorum loca collegit Ioan.
Meursius in Pisistr. cap. XIII.

a [ὑπεριδὸν] τῶ τυράννῃ] Sic
Reg. et Harleian. vulgo ὑπερ-
ιδών. Et defendi potest ea le-
ctio. Alciphron III. 24. τὸ
μιαρὸν ἀνδράποδον [ἐμπροσθῶν] εἰς
τὰς αἴγας. Homerus Iliad.
X. 84.

τῶν μνηστῶν, [φίλε τέκνον]

Sic et Odyss. γ'. 184. Est
σχῆμα πρὸς τὸ σημανόμενον, cuius-
modi locutiones apud veteres
obuiaae sunt. Vide nos ad Ci-
ceronem de N. D. II. 44. quod
tamen par est, Mss. obtem-
perauit.

b ἀλλὰ τε ἀμφοτέρους πρὸς πηλά-
κισε,] Canterus et Heinsius re-
ponunt ἅμα τε ἀμφοτέρους. Peri-
zonius ad Aeliani V. H. XII.
44. ἀλλὰ τε ἀμφοτέρους. Omnes
falluntur; nam sollicitari non
debet lectio, quam retinent
Mss. Ἄλλα, fatis nota loquen-
di formula, κατ' ἄλλα denotat.

c ἀδελ-

πομπήν κανηφορέσαν^c ἐξήλασεν ἐπ' ἀτιμία. Διδόασι δίκην ἐκ τῆς Πεισιφρατίδας, καὶ ἤρξεν ἐλευθερίας Ἀθηναίους ὕβρις τυράννης, καὶ μειρακίς Θάρσος, καὶ ἔρως δίκαιος, καὶ ἐρασὶ ἀρετῆ. Ἐλευθεροῖ τὰς Θήβας Ἐπαμινώδας ἀπὸ Λακεδαιμονίων στρατηγήματι ἐρωτικῷ. Μειρακίων πολλῶν καλῶν ἐρασαί ἦσαν Θήβησι πολλοὶ νεανία. ὅπλα δὲς Ἐπαμινώδας τοῖς ἐρασαῖς καὶ τοῖς ἐρωμένοις, ξυνέταξε λόχον ἱερὸν τῷ ἔρωτος^d, δεινὸν καὶ ἄμαχον, καὶ συνασπίζοντα ἀκριβῶς, καὶ ἀρρηκτον. οἷον ἔτε ὁ Νέσωρ περὶ τὸ Ἴλιον συνεστήσατο, ὁ δεινότατος τῶν στρατηγῶν^e, ἔτε Ἡρακλεΐδα περὶ

strum veniebat, cum ignominia eiecit. Huius facinoris poenam statim Pisistratidae dedere, causaque Atheniensibus libertatis fuit contumeliosa tyranni libido, adolescentis audacia, probusque amor, et amatoris virtus. Epaminondas amatorio stratagemate Thebas in libertatem a Lacedaemoniis vindicavit. Erant Thebis multi pulchri adolescentuli, qui amabantur; multi pulchri iuvenes, qui amabant: utriusque arma in manum Epaminondas dat, ex utrisque cohortem instruit amatoriam, quae mirae virtutis planeque inexpugnabilis cum esset, conferto simul agmine facile hostium impetum sustinuit; qualem neque imperatorum solertissimus Nestor in Troiano agro, neque in Peloponnesiaco Heraclidae, neque in Attico instruxere

^c ἀδελφὴν Ἀρμόδιε Παναθηναίους ἤκισαν ἐπὶ τὴν πομπὴν κανηφορέσαν] Vide sis Aelianum V. H. XI. 8. Harpocrationem in Κανηφόροι. Περὶ τῶν κανηφόρων φιλόχορος ἐν δευτέρῃ Ἀττικῆς Φησί, ὡς Ἐσχιδόνιε βασιλεύοντος πρώτον κτήθησαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι φέρειν τὰ καινὰ τῇ θεῷ (Minervae) ἐφ' οἷς ἐπέκειτο τὰ πρὸς τὴν θυσίαν, τοῖς τε Παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς. Eadem habet Suidas. Adi sis et Hesychium.

^d ξυνέταξε λόχον ἱερὸν τῷ ἔρωτος,] Dion Chrysostomus Orat.

XXII. pag. 274. οἷαν (τάξιν) Ἐπαμινώδας εὐρεῖν λέγεται, τῆς ἐρατας ἀπὸ τῶν ἐρωμένων τάξας, ἵνα σώζοντο κάλλον, καὶ μάρτυρες ὦσιν ἀλλήλοις τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας. καὶ τὸν λόχον τῆτον, ἱερὸν ἐπονομάσαντα, κρατήσασιν Λακεδαιμονίων τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ. Athenaeus lib. XIII. p. 602. τῆτο ἔδειξεν ὁ συνταχθεὶς Θήβησιν ὑπὸ Ἐπαμινώδα ἱερὸς λόχος. Vide sis et p. 561. F. Hunc tamen ἱερὸν λόχον primus instituisse dicitur Gorgidas, ut tradit Plutarchus in Pelopida p. 287. B.

^e Νέσωρ — ὁ δεινότατος τῶν στρα-

Πελοπόννησον, ἕτε Πελοποννήσιοι περὶ τὴν Ἀττικὴν. Ἔδει γὰρ ἕκαστον τῶν ἑρασῶν ἀριτεύειν ^f, καὶ διὰ Φιλοτιμίαν ἐν ὄψει τῶν παιδικῶν μαχόμενον, καὶ δι' ἀνάγκην ὑπερμαχῶντα τῶν Φιλτάτων. Ἦν δὲ καὶ τὰ μειράκια ἐφάμιλλα τοῖς ἑρασαῖς ^g, ὥσπερ ἐν Θήρᾳ σκύλακες συμπαραθέοντες τοῖς πρεσβυτέροις τῶν κυνῶν.

γ'. Τί δὴ μοι βέλεται ὁ Ἐπαιμνώνδας καὶ ὁ Ἀρμόδιος, καὶ οἱ περὶ τῆς ἀδίκης ἔρωτος λόγοι; Ὅτι πρᾶγμα διττὸν, τὸ μὲν ἀρετῆς ἐπήβολον, τὸ δὲ μοχθηρὰ συμπεφυκὸς, φωνῇ μιᾷ οἱ ἄνθρωποι ἐπονομάζοντες

instruxere Peloponnesii. Necessse enim fuit amatores singulos vel existimationis suae causa, quod in oculis adolescentulorum pugnarent; vel necessitatis, quod singuli amicissimum defenderent, strenue rem gerere. Vehemens rursus aemulatio adolescentulos pungebat, ut cum amatoribus sibi suis paria facerent sicut in venatione catuli, qui maiores sibi canes sequuntur.

3. Quae ergo causa est, cur Epaminondam adducam et Harmodium? cur de contrario amore agam? Ut intelligas rem duplicem, quarum altera cum virtute, altera cum improbitate coniuncta est, vno nomine amorem ab hominibus dici; eadem enim

στρατηγῶν] Id est, τῶν τακτικῶν. vult instruendae aciei peritissimus. Sed hoc elogium, quo Nestorem ornat, magis, vel aequae, pertinebat ad Menesthea. Homerus Iliad. B. 553. de Menestheo:

τῶ δ' ἔπως τις ὁμοίως ἐπιχθονίων
γένετ' ἀνὴρ·

Κοσμήτορ ἵππων τε καὶ ἀνέρας
ἀσπιδιώτας·

Deinde sequitur, Νέστωρ οἷος ἔριζεν· et rationem reddit quare Nestor contendebat, vel cum eo comparari voluit: ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν. superioritatem vero Menestheo, Atheniensem gratia, vindicat Aristides in *Panath.*

pag. 129. ex priori versu Homeri, aliter Sext. Empiricus *Adv. Math.* p. 313. M.

^f Ἔδει γὰρ ἕκαστον τῶν ἑρασῶν ἀριτεύειν.] Vide Platonem in *Sympos.* p. 317. G. Xenophontem in *Sympos.* cap. VIII. 32. et Pammenem apud Plutarchum in *Pelopida* p. 287. et in *Amatorio* p. 761.

^g ἐφάμιλλα τοῖς ἑρασαῖς.] Uterque codex ἐφάμιλλα [ταῖς ἀρεταῖς] τοῖς ἑρασαῖς. Paccius autem vertit, *amantium* virtutem aemulabantur; ut in suo *Mss.* eandem lectionem reperisse videatur. Itaque legerim ἐφάμιλλα [τάς ἀρετάς] τοῖς ἑρασαῖς.

Sectio

ἔρωτα, ἔτῳσι καλῶντες ἢ καὶ τὸν θεὸν καὶ τὴν νόσον, καλλωπίζονται μὲν οἱ μοχθηροὶ ἐρασαί διὰ τὴν πρὸς τὸν θεὸν ὀμωυμίαν, ἀπισθῆνται δὲ οἱ χρηστοὶ διὰ τὸ ἀμφίβολον τῆ πάθους. Ἄλλ' ὥσπερ εἰ τῆς ἀργυρογνώμο-

enim voce et Deum mortales significant, et morbum: quo fit, ut improbi amatores se efferant, quasi aliquid cum Deo commune habeant, nomen videlicet; non credantur contra boni, quia ambiguitas imponit. Quare quod faceremus, si duo nobis

Sectio γ'.

ἢ οἱ ἄνθρωποι ἐπονομάζοντες ἔρωτα, ἔτῳσι καλῶντες] Hoc est, τῶν ἀνθρώπων ἐπονομαζόντων ἔρωτα, ἔτῳσι καλῶντων etc. nam nominativum pro genitino absoluto ponere solent scriptores Ἀττικωτάτοι; quod cum lateret editoribus, subdita post νόσον plena distinctione, sententiam corruperunt. Noster Differtat. XXVIII. 4. Ἐπειδὴν δὲ ὁ ληστὴς ἔλθῃ, ἀφέμενος ὁ γεωργὸς τῆ ζεύγους, δραμῶν ἐπὶ τὰ ὄπλα, συμπεσόντες μάχονται, cum pro loquendi more solito dicendum fuit, ἀφεμένῳ τῆ γεωργῆ τῆ ζεύγους, καὶ δραμόντος ἐπὶ τὰ ὄπλα. Euripides Phoeniss. v. 290.

[Μέλλων] δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπῳ
[κλεινὸς γόνος]

Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίη τ' ἐσ'
ἔσχάρας,

Ἐν τῷ δ' ἐπεγράτευσαν Ἀργεῖοι
πόλιν.

Vbi scholiastes, Σολομοφανές, inquit, τῆτο ἔστιν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, Μέλλοντος πέμπειν με Οἰδίποδος, ἐν τῷ δ' ἐγράτευσαν Ἀργεῖοι etc. idem Iphig. Taur. v. 695.

[Σωθεῖς] δὲ, παιδας ἐξ ἐμῆς
ὀμοσπόρου

[Κτησάμενος,] ἦν ἔδωκά σοι
δάμαρτ' ἔχειν,

Ἄνομά τ' ἐμῷ γένοιτ' ἄν, ἢ δ'
ἄπαις δόμος

Πατρῴος ἐμὸς ἐξαλειφθεῖη πότ'
ἄν.

Philostratus Vit. Apollonii, II.

31. [Καταλειφθεῖς] γὰρ κομιδῆ

[νέος,] ἐπίτροποι μὲν αὐτῷ ἐγένοντο

δύο τῶν ξυγγενῶν. Et III. 39. [αἱ

χεῖρες] αὐτῆ [καταψῶσαι] τὸν γλα-

τὸν, ἐς ὄρθον τῆ βαδίσματος ὁ νεανίας

ἦλθε. Iterum IV. 2. Πρὸς πυθρί-

χαις [αὐτοὶ ὄντες,] αὐλῶν μὲν πάντα

μετὰ ἦν. Ac cap. XIV. Ὀρφεύς

δὲ ἔχρα μόνος, ἄρτι Θράκης [ἢ κε-

φαλή ἦκεσα] Vide sis etiam v.

20. Aelianum V. H. lib. II.

cap. XI. Eusebium H. E. IX.

9. p. 452. X. 4. p. 467. de Vit.

Constantini IV. 26. necnon

Casaubonum ad Polyæni I. 18.

Henr. quidem Stephanus, vel

ἐπονομάζουσιν vel καλῶσι rescribit;

nec hoc modo male se habet

oratio. Cum tamen, nulla mu-

tatione facta, locutionis reddi

queat ratio; standum ab ea

parte censeo.

νας ἰ ἐξετάζειν ἔδει, ὁπότερος αὐτῶν γνωριστικός τῆ δο-
κίμῃ καὶ μὴ, τὸν μὲν πρὸ τῆ δοκίμῃ τὸ Φαινόμενον
ἀσπαζόμενον πόρρω πάνυ ἐτίθεμεν τῆς τέχνης, τὸν δὲ
τάληθῆ αὐτὰ γνωρίζοντα, τῆτον καὶ συνιέναι αὐτῆς
ταύτη καὶ τὴν ἐρωτικὴν προσθῶμεν φέροντες, ὥσπερ
τινι νομίσματι^κ, τῇ τῆ καλῆ φύσει. Ἐάν γὰρ τέτι
τὸ μὲν ἢ Φαινόμενον καλὸν ἔχῃ ἕτως ἔχον, τὸ δὲ καλὸν
καὶ ὄν καὶ Φαινόμενον· ἀνάγκη τῆς μὲν τῆ Φαινομένης
κάλλους καὶ μὴ ὄντος γλιχομένης νόθῃς τινὰς εἶναι καὶ
κιβδήλους ἐραστὰς^λ, τῆς δὲ τῆ καὶ ὄντος καὶ Φαινομένης
γνησίως ἐραστὰς κάλλους ἀληθινῶ. Εἶεν.

bis explorandi essent argentarii; alterum namque, qui probò
nummo praeferret eum, qui videretur tantum, procul a scien-
tia abesse diceremus; alterum contra, qui veritatem intelli-
geret, peritum esse concederemus: eodem modo scientiam
amandi in ipsius pulchri natura, tanquam in nummo quodam
explorando, versari dicamus. Si enim pulchrum duplex est;
quorum alterum videtur esse nec est, alterum videtur et est:
necesse est eos, qui pulchrum illud ambiunt, quod videtur
nec est, spurios et adulterinos amatores esse; contra, qui
illud, quod videtur et est, veros amatores et esse et verum pul-
chrum amare. Esto.

4. Cum

ἰ τῆς ἀργυρογνώμονας] De *dao-*
bis tantum loquitur Maximus.
hoc vero esset τῶ ἀργυρογνώ-
μονε. Sed scripsit ille, διττῆς
ἀργυρογνώμονας· sequitur enim,
ὁπότερος αὐτῶν, uter eorum. M.

^κ ὥσπερ τινι νομίσματι,] H. Ste-
phanus legit ὥσπερ τινὰ νομίσ-
ματα, quod inconsiderate fa-
ctum: noster enim τὴν τῆ καλῆ
φύσιν nummo cuidam compa-
rat, ut ἀργυρογνώμων τὴν ἐρωτι-
κὴν.

^λ νόθῃς τινὰς εἶναι καὶ κιβδήλους
ἐραστὰς] Ad *Personas* transfertur
quod ad *Rem* pertinebat, non

enim imperitus *nummularius*
recte dicitur νόθος et κιβδηλος, sed
nummus si *adulterinus* sit, et
non γνήσιος, vel δόκιμος. sic in
hac Maximi comparatione,
nummularii sunt *Amatores*; *For-*
ma vel *Pulchritudo* est *nummus*:
Animi Pulchritudo vel *Virtus*,
est *nummus* γνήσιος et δόκιμος;
Pulchritudo Corporis, sine Vir-
tute, est *nummus* νόθος et κιβδη-
λος. haec, opinor, certa sunt,
vnde hic locus mihi ita legen-
dus videtur et distinguendus:
ἀνάγκη τῆς μὲν τῆ Φαινομένης κά-
λλους καὶ μὴ, ὄντος γλιχομένης, νόθῃς
τινὰς

δ'. Ἐπεὶ ταύτη βασανιστέον τε καὶ ἀφρητέον ^m τὸν ἐρωτικὸν καὶ λόγον καὶ ἄνδρα, ἐπιτολιμητέον τοι καὶ περὶ Σωκράτους ἐκλογίσασθαι ⁿ, τί ἦν αὐτῷ ταυτὶ τὰ θρυλλόμενα ἐν τοῖς λόγοις, ὅποια ἄτ[α] φησὶ περὶ αὐτοῦ κείνος· ὅτι ἐστὶ θεράπων τῷ ἔρωτος ^o, καὶ λευκὴ εἶδημη πρὸς τῆς καλῆς ^p, καὶ τὴν τέχνην δεινός ^q. Ἀλλὰ καὶ διδασκάλης ἐπιγέγραπται τῆς τέχνης, Ἀσπασίαν τὴν Μιλησίαν ^r, καὶ Διοτίμαν τὴν Μαντινι-

4. Cum ergo una haec sit explorandi ratio, qua et de homine et sermone amatorio sit iudicandum; audeamus et in quaedam Socratis verba inquirere; ut sciamus, quid illa sibi velint, quae toties in disputationibus ipsius occurrunt, cum de amore loquitur: ut cum, dicis gratia, *amoris famulum se vocat*, cum *albans formosi corporis amissim*, cum artis huius sibi vindicat scientiam. Etiam cum magistras huius disciplinae agnoscit, Aspasiam Milefiam, et Diotimam Mantinicen; cum discipu-

τινάς (vel τινός) εἶναι καὶ κισ-
δήλας ἐραστῆς· τῆς δὲ τῆ καὶ ὄντος
καὶ φαινομένη, γνησίως ἐραστῆς κάλ-
λης, καὶ ἀληθινῆ· vide Diff.
XXVII. ad finem. M.

Sectio δ'.

m βασανιστέον τε καὶ [ἀφρητέον]
Vulgo ἀφρητέον, Harleian. ἀφ-
φρητέον. Omnino legendum
ἀφρητέον, quod et Heinsius olim
monuit.

n ἐπιτολιμητέον [τοι] καὶ [περὶ]
Σωκράτους ἐκλογίσασθαι,] Vulgo
ἐπιτολιμητέον [τι] καὶ Σωκράτους
ἐκλογίσασθαι. At περὶ Σωκράτους
exhibent Reg. et Harl. quo-
rum prior etiam τοι non τι bene
repraesentat.

o θεράπων τῷ ἔρωτος,] Se
simul et conuiuas amoris esse
διασώτας praedicat Socrates
apud Xenophontem Sympof.
cap. VIII. I.

p λευκὴ εἶδημη πρὸς τῆς κα-
λῆς,] Sic loquitur apud Plato-
nem in Charmide p. 235. F.
Significat autem sine delectu
se cunctos formosos amare.
Eustathius ad Odyss. ε'. p. 219.
φησὶ γὰρ Αἴλιος Διονύσιος ἕτω.
λευκὴ εἶδημη, ὃ μὴδὲν διακρίνων
μὴδὲ διαγιγνώσκων. Vide Plutar-
chum de Garrul. p. 513. F. et
Agellium Praef. p. 7. Non-
nulla huc pertinentia legas
apud Iof. Mercerum in Ari-
stenaeti I. 28. Adi sis et II.
Casaubonum ad Theophrast.
περὶ Ἀδολεσχίας p. 31.

q τὴν τέχνην δεινός,] Hoc de
se profitetur Socrates apud
Platonem in Theag. p. 10. G.
et in Sympof. p. 326. A.

r Ἀσπασίαν τὴν Μιλησίαν,]
Synesius Dione p. 59. Ὁ Σω-
κράτης Ἀσπασία προσεφοίτα κατὰ
χάριν

κὴν³. καὶ μαθητὰς λαμβάνει τῆς τέχνης, Ἀλκιβιάδην τὸν
γαυρότατον, καὶ Κριτόβουλον τὸν ὠραιότατον^ε καὶ Ἀγά-
θωνα τὸ ἀβρότατον, καὶ Φαῖδρον τὴν θείαν κεφαλὴν, καὶ
Λύσιν τὸ μειράκιον, καὶ Χαρμίδην τὸν καλόν. Ἀποκρύ-
πτεται δὲ ἔδδεν τῶν τῶν ἔρωτος, ἕτε ἔργον, ἕτε πάθος,
ἀλλὰ ἔοικε πάντα ἕξῃς παρρησιαζομένω. Πηδᾶν μὲν
αὐτῷ τὴν καρδίαν ἐπὶ Χαρμίδῃ, καὶ οἰδεῖν τὸ σῶμα^μ

discipulos eiusdem affumit, generosissimum Alcibiadem, et
venustissimum Critobulum, et lepidissimum Agathonem, et
diuinum illud, vt vocat, caput Phaedrum, et adolescentulum
Lysin, et formosum illum Charmiden. Nullam enim amato-
riam aut actionem, aut affectum dissimulat; sed libere omnia
ordine effundit. Quid, quod *amore Charmidis palpitare sibi*
cor

χάρην τῶ τὰ ἐρωτικά παιδευθῆναι.
Pariter enim Socratis ἐρωτοδιδά-
σκαλον vocat Athenaeus lib. V.
p. 219. E.

⁵ Διοτίμαν τὴν Μαντινικὴν^ν In-
fra §. 7. Isocrates in Sympof.
Platonis p. 327. C. τὸν δὲ λό-
γον (διελεύσομαι) τὸν περὶ τῶ ἔρω-
τος, ὃν πότ' ἤκωσα γυναικὸς μαντι-
κῆς Διοτίμας — ἢ δὴ καὶ ἐμὲ τὰ
ἐρωτικά ἐδίδασκεν. Lege γυναικὸς
Μαντινικῆς Διοτίμας, vt olim
iussit H. Stephanus. Hanc
enim mulierem^ν ξένην Μαντινι-
κὴν vocat in eodem Dialogo
p. 331. D. Quin et Clementi
Alexandrino dicitur; ἢ Μαντι-
νικὴ Διοτίμα Strom. lib. VI. pag.
754. vbi ad illum locum re-
spicit. Itaque frustra profus
cl. Potterus, cui Μαντινικὴ vi-
detur mendosum cuius in
sedem ab eo, μαντικὴ re-
ponitur. Adifis Holstenium
et Berkelium ad Stephanum
in Μαντινεία. Themistius Orat.

XIII. p. 162. de Socrate: τὴν
δὲ [μαντικὴν] ξένην ὕμνεις, καὶ
διδάσκαλον σεαυτὸν ἀποφαίνεις
ἐρωτικῶν. Rescribe, τὴν δὲ [μαν-
τινικὴν] ξένην ὕμνεις. Diotimam
dicit. Mirum quantum Pe-
tauius interpres, vitiosa lectio-
ne deceptus, a recta semita
deerrarit.

^ε καὶ Κριτόβουλον τὸν ὠραιότα-
τον, καὶ Ἀγάθωνα τὸν ἀβρότατον,
Ex Reg. et Harleian. haec ad-
didimus, eademque legit Pac-
cius in suo codice.

^μ Πηδᾶν μὲν αὐτῷ τὴν καρδίαν
ἐπὶ Χαρμίδῃ, καὶ [οἰδεῖν] τὸ σῶμα^μ
Reg. ἤδειν τὸ σῶμα, sed inde ni-
hil extrico. Haec autem verba
Socratis apud Platonem aut
Xenophontem, nisi me fallit
memoria, non exstant; vt ex
deperdito quodam scriptore
desumpta videantur. Ait qui-
dem Socrates apud Platonem
de Charmide p. 236. D. τότε
δὴ, ὦ γενάρη, εἰδόν τε τὰ ἐντός τε
| ἱματίου,

ἐπτοῖσθαι δὲ καὶ ἐνθουσιᾶν, καθάπερ τὰς Βάκχας, ἐπὶ Ἀλκιβιάδῃ x. ἐπεσρέφθαι δὲ ἐπ' Αὐτόλυκον τὰ ὄμματα y, ὥσπερ ἐν νυκτὶ ἐπὶ Φέγγος. Πόλιν δὲ οἰκίζων ἀγαθῶν ἀνδρῶν, τίθει νόμους τοῖς ἀρισεύεσσι, ἔσφρανον, ἔδδ' εἰκόνας, τὰς ἑλληνικὰς Φλυαρίας, διαρεῖται· ἀλλ' ἐξεῖναι φιλεῖν τῷ ἀρίστῳ z, εἰ δὴ τινα ἀνθέλη, τῶν καλῶν. Ὡ τῆ θουμασῆ γέρωσ. Αὐτὸς δὲ δὴ τὸν ἔρωτα, ἀναπλάττων ἐπ' αὐτῷ μῦθον, οἷον καὶ εἶναι λέγει; αἰσχερὸν ἰδεῖν a, καὶ πένητα, ἐγγυ-

cor dicit; percelli et furere non fecus, quam Bacchae solent, amore Alcibiadis; ad Autolycum non aliter, quam rostru ad lumen aliquod, se conuertere oculos? Rursus in sua, quam ex optimis ciuibus constituit, republica, cum de praemiis virtutis sancit leges, non coronas, aut statuas, reliquasque Graecorum naenias dat illis; sed ut praestantissimo liceat pulchrum amare adolescentulum, quem ipse voluerit. O praemium admirabile! Iam in fabula, quam de amore finxit ipse, quomodo descripsit eum? turpem videlicet aspectu, pauperem, eiusdem

ηματί, καὶ ἐφλεγόμεν, καὶ ἐκ ἔτ' ἐν ἑμαυτῷ ἦν. Et huc respexit Athenaeus lib. V. p. 187. F. Idem fortasse sensus est, sed locutiones immane quantum discrepant.

x ἐπτοῖσθαι δὲ καὶ ἐνθουσιᾶν, καθάπερ τὰς Βάκχας, ἐπὶ Ἀλκιβιάδῃ] Aeschines apud Aristidem tom. III. p. 34. Socratem dicentem facit, Ἐγὼ δὲ διὰ τὸν ἔρωτα, ὃν ἐτύχχανον ἐρῶν Ἀλκιβιάδου, ἔδδ' ἐν διάφορον τῶν βακχῶν ἐπεπόνθειν. Et v. c. Ioan. Clerico hunc locum Maximus in animo videtur habuisse.

y [ἐπεσρέφθαι] δὲ ἐπ' Αὐτόλυκον τὰ ὄμματα,] Vulgo ἐπισρέφεσθαι. Nostram vero lectionem dant Reg. et Harleian. a secunda manu. Xenophon in Sympos.

cap. I. 9. Ὡσπερ ὅταν Φέγγος τι ἐν νυκτὶ Φανῆ πάντων προσάγετο τὰ ὄμματα, ἔτω καὶ τότε τῆ Αὐτόλυκος τὸ κάλλος πάντων εἴλκε τὰς ὄψεις πρὸς αὐτόν. Inter conuiuas autem Socrates erat, ut Heinsius memoriam nostro fraudi fuisse nullo iure censuerit. Xenophontis verba non nihil immutata repetit Athenaeus lib. V. p. 188. A.

z ἐξεῖναι φιλεῖν τῷ ἀρίστῳ,] Lucianus, Vit. Auct. tom. I. p. 380. Ἄγαρ. τί δὲ περὶ τῶν ἐν ἡμέρᾳ παιδῶν σοι (Σωκράτει) δοκεῖ; Σωκρ. καὶ ἔτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλησῶν λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις. Vide Platonem lib. V. de Rep. pag. 464. A.

a αἰσχερὸν ἰδεῖν, etc.] Vide Platonis Sympos. p. 328. B.

b γόητα

τάτω τῆς ἑαυτῆς τύχης, ἀνυπόδητον, χαμαιεύνην, ἐπίβηλον, Φηρευτικόν, Φαρμακέα, σοφιστήν, γόητα ἀτεχνῶς· οἷα εἰς αὐτὸν ^b Σωκράτην ἔσκωπτον ἐν Διονυσίοις οἱ κωμῶδοί. ἔλεγε δὲ ταῦτα μόνον ^ε ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλὰ καὶ οἴκοι καὶ δημοσίᾳ, ἐν συμποσίοις, ἐν Ἀκαδημίᾳ, ἐν Πειραιεῖ, ἐν ὁδῶ, ὑπὸ πλατάνῳ, ἐν Λυκείῳ. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἅπαντα ἀποποιεῖται εἰδέναι, καὶ τὰς περὶ ἀρετῆς λόγους, καὶ τὰς περὶ θεῶν δόξας, καὶ τὰ ἄλλα ἅπαντα ^d, ἐφ' οἷς οἱ σοφισταὶ ἐκόμωον· τὴν δὲ ἐρωτικὴν τέχνην ὑποδύς, ταύτης καὶ ἐπισημῶν εἶναι ^e, καὶ πραγματεύεσθαι περὶ αὐτὴν ἔλεγε.

eiusdem fere fortunae cuius ipse esset, discalceatum, humicubum, insidiatorem, qui semper venaretur aliquid, veneticum, sophistam, praestigiatores denique, et quicquid ipsi Socrati Dionysiis obiicere solebant comici. Et haec quidem prope modum in medio Graecorum omnium, sed et priuatim et publice, in conuiujs, in Academia, in Piraeo, in via, sub platano dicebat sua, et in Lyceo. Adde, quod reliquarum rerum negat se scire quicquam, nec quae de virtute, nec quae de Diis traduntur, neque quicquam denique eorum, quae cum fastu profitebantur sophistae; solum tamen amatoriae scientiae nomen artemque sibi vindicat, in ea quotidie occupari se fatetur.

5. Quid

^b γόητα ἀτεχνῶς· οἷα εἰς αὐτὸν etc.] Distinguendum, σοφιστήν, γόητα· ἀτεχνῶς, οἷα etc. plane qualia. sic Diss. XXII. I. ἀτεχνῶς ὡς περὶ ἐπὶ δικαστῶν καθιστάμενα Saepe occurrit haec vox initio sententiae. M.

^c μόνον ^ε] Videtur poni pro visitationi ^ε μόνον, quia sequitur ἀλλὰ καὶ. Sed et adhuc restat aliquid difficultatis. opponuntur enim ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησιν et δημοσίᾳ, quae certe non sunt Opposita, sed fere Synonyma: et iis recte ex aduerso respondet οἴκοι. vnde suspicor nos hic

quoque habere Lectiones Duarum Editionum. perspicua enim omnia fuissent si utrouis modo scripisset, ἔλεγε δὲ ταῦτα ^ε μόνον ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλὰ καὶ οἴκοι· vel, ^ε μόνον δημοσίᾳ, ἀλλὰ καὶ οἴκοι· ἐν συμποσίοις, ἐν Ἀκαδημίᾳ, etc. Coniicio δημοσίᾳ fuisse Lectionem prioris Editionis: pro qua substitutum esse ab Auctore, ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησιν. M.

^d ἄλλ' ἅπαντα] Sic Mss. non ἄλλα πάντα, quemadmodum vulgo.

^e ταύτης καὶ ἐπισημῶν εἶναι,] Socrates

ἐ. τί βάλεται τῷ Σωκράτει ταυτὶ τὰ κομψὰ, εἴτε αἰνίγματα, εἴτε εἰρωνεύματα, ἀποκρινάσθω ἡμῖν ὑπὲρ τῶ Σωκράτους Πλάτων, ἢ Ξενοφῶν, ἢ Αἰσχίνης, ἢ τις ἄλλος τῶν ὁμοφώνων αὐτῶ. Ἐγὼ μὲν γὰρ θαυμάζω καὶ ἐκπλήττομαι, ὅπως τὰ μὲν Ἑὸμῆρος ἐπὶ τῆς θαυμαστῆς πολιτείας καὶ τροφῆς τῶν νέων ἀπεπέμφατο αὐτῶ Ὀμήρῳ, σεφανάσας ἔ τὸν ποιητὴν καὶ χρίσας

5. Quid sibi volunt isti tam verniles, siue lusus, siue aenigmata, o noster Socrates? Respondeat nobis pro Socrate, vel Plato, vel Xenophon, vel Aeschines, eiusue familiarium alius quivis. Ego certe miror et obitupesco, cum cogito, Socratem ex admirabili illa sua republica procul ab educatione iuvenum, cum corona et unguento, ut ipse loquitur, ablegasse Homerum, non aliam ob causam, quam licentiam illam

Socrates apud Platonem in Sympos. p. 317. C. οὐδέν φημι ἄλλο ἐπίσασθαι, ἢ τὰ ἐρωτικά Adeatur Themistius Orat. XIII. pag. 161.

Sectio ε.

f ὅπως τὰ μὲν etc.] Longa haec ῥῆσις fallit inattentum Lectorem. suspenditur, neque exit ante vocem αὐτός, longe infra. hoc modo connectitur: Ἐγὼ γὰρ θαυμάζω, ὅπως (Σωκράτης) τὰ ΜΕΝ Ὀμήρῳ ἐπὶ τῆς πολιτείας ἀπέπεμφατο, αὐτὸς ΔΕ Σωκράτης ἔτω σφαλερῶς λόγους ταῖς αὐτῶ ὁμιλίαις ἀνεκέρασεν. unde patet distinguendum esse infra, Σωκράτης δὲ ἐπέπεμφατο· αὐτὸς δὲ δὴ Σωκράτης etc. non vero ponendam esse plenam distinctionem post ἐπέπεμφατο. M.

g σεφανάσας τὸν ποιητὴν καὶ χρίσας μύρῳ,] Minucius Felix Octav. cap. XXII. Et Plato ideo praeclare Homerum illum

incluyum, laudatum et coronatum, de civitate, quam in sermone instituebat, eiecit. Legendum videtur, unctum et lana coronatum. Vide supra Dissert. XXIII. 3.

Ibid. αὐτῶ Ὀμήρῳ σεφανάσας etc.] Lege, αὐτῶ Ὀμήρῳ, ἐρίῳ σεφανάσας τὸν ποιητὴν, καὶ χρίσας μύρῳ. Vox ἐρίῳ amittebatur in praecedentibus literis ἤρῳ. Sumptum ex notissimo Platonis loco lib. III. de Republica: ἀποπέμποιμὲν τε ἂν εἰς ἄλλην πόλιν, μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες, καὶ ἐρίῳ σέψαντες. vbi tamen non de Homero nominatim aut speciatim loquitur, (quemadmodum hoc loco Maximus, et alii fere accipiunt) sed de quovis Poeta vel Imitatore. Huc adludit Noster supra, Diss. XXIII. 3. ἀλλὰ καὶ χρίσαντας ἐρίῳ τὸν ἄνδρα, καὶ χρίσαντας μύρῳ, ἀποπέμπειν παρ' ἄλλοις.

μύρω, αἰτιασάμενος τὴν παρρησίαν τῶν ἐπῶν· ὅτι ὁ Ζεὺς πεποιήται ^h αὐτῷ τῇ Ἥρᾳ μισγόμενος ἐν τῇ Ἰδῇ, νεφέλης αὐτῆς καλυπτέσης ἀθανάτου, καὶ Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης συνουσία, καὶ Ἡφαίστου δεσμά, καὶ θεοὶ πίνοντες, καὶ γελῶντες θεοὶ ἄσβεστον γέλωτα, καὶ ἀπόλλων Φεύγων, καὶ Ἀχιλλεὺς διώκων,

Αὐτὸς θνητὸς ⁱ ἐὼν, θεὸν ἄμβροτον.
καὶ ὀδυρόμενοι θεοί.

Ἔμμοι ἐγῶν ^k, ὅτε μοι Σαρπηδόνα φίλτατον ἀνδρῶν,
ὁ Ζεὺς λέγει· καὶ αὐθις αὐτῷ,

illam, qua in poesi sua usus est: ut cum Iouem inducit, qui sub immortalis nebula Iunonem suam amplectitur in Ida monte; ut cum Martis Venerisque congressum, et Vulcani describit vincula; cum Deorum comotationes; et effusos risus, quod Apollo fugiat, Achilles sequatur,

Mortali de stirpe, Deum:

quod Dii lamententur;

*Hei mihi, Sarpedon, animi lux unica nostri,
Occidit,*

ait Iupiter; et rursus,

Hei

αὐτῶν. Et tamen video eandem omissionem huius vocis ἐρίω. apud Iosephum lib. II. contra Apion. sect. 36. p. 1386. Ed. Hudson. ὁ Πλάτων ἕτε τῶν ἄλλων ἐδένα ποιητῶν φησι δεῖν εἰς τὴν πολιτείαν παραδέχεσθαι, καὶ τὸν Ὀμηρον εὐφύμως ἀποπέμπεται, τεφανώσας, καὶ μύρον αὐτῷ καταχέας. Parum accurate haec Iosephus. nihil enim apud Platonem de Homero *distincte* a caeteris omnibus poetis: et vox τεφανώσας hoc loco non est ad rem nisi addatur *materies* ex qua corona fieri debuit, prout in Platonis loco recte fit: alioquin τεφανώσας foret *floribus*

coronans. et si Plato scripsisset, καὶ αὐτῷ καταχέας, omiſſa voce μύρον, inepte admodum scripsisset: eadem vero est ratio et necessitas vocis ἐρίω et vocis μύρον. Festinanter igitur Iosephus in voce τεφανώσας: et de caetero, errauit cum vulgo, non inspecto Platonis loco M.

^h ὅτι ὁ Ζεὺς πεποιήται] Haec, et quae sequuntur, notat Socrates apud Platonem de Rep. lib. III. p. 433, 434. Vide Cyrillum in Iulian. lib. II. p. 40.

ⁱ Αὐτὸς θνητὸς] Iliad. x'. 9.

^k Ἔμμοι ἐγῶν,] Iliad. π'. 433.

^l Ἔμμοι

"Ωμοι ἐγὼ δειλῆ¹, ὦμοι δυσαριστόκεια,
 ἢ Θέτις λέγει· καὶ ὅσα ἄλλα ἐπὶ τέτοις Ὅμηρος μὲν
 ἠνίξατο, Σωκράτης δὲ ἐμέμψατο. αὐτὸς δὲ δὴ Σω-
 κράτης ὁ ἐραστὴς μὲν τῆς σοφίας, πενίας δὲ κρείττων,
 ἠδονῆς δὲ ἐχθρὸς, ἀληθείας δὲ φίλος, ἔτω σφαλερὸς
 καὶ κινδυνώδεις λόγους ταῖς αὐτῶ ὁμιλίαις ἀνεκέρασεν,
 ὥστε τὰ Ὅμηρος αἰνίγματα πόρρω πάνυ εἶναι τῆς αἰτίας,
 τοῖς ἐκείνους παραβαλλόμενα. αὐτίκα καὶ ὁ μὲν^m περὶ
 τῶ Διὸς τοιαῦτα ἀκῆσας, καὶ τῶ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς
 Θέτιδος, καὶ τῶ Ἡφαίστου, καταμαντεύεται τῶ λόγῳ, ὡς
 Φησὶ μὲν ταῦτα, ἕτερα δὲ αἰνίττεται· καὶ παρῆς τῆ
 ἀκοῆ τὸ τερπνόν, συναγωνίζεται τῶ ποιητῆ, καὶ συνεξά-
 ρεται τῆ Φαντασίᾳ, καὶ συναναπλάττει τὸν λόγον, ἀπ-

*Hei mihi, cui natus pariter praeftansque, miserque,
 Contigit,*

Thetis dicit; et caetera, quae ab Homero alia mente dicuntur, reprehenduntur a Socrate. Ipse tamen Socrates, ille philosophiae amator, paupertatis contemptor, hostis voluptatis, amicus veritatis, lubricos adeo periculososque disputationibus suis miscuit sermones; ut merito excusari fabulae Homericæ possint, si cum illis conferantur. Statim enim quicumque eiusmodi, vel de Ioué, vel de Apolline, vel de Thetide, vel Vulcano audit; non aliter, quam in oraculo, aliud verba dicere, aliud significare intelligit: itaque auribus voluptatem indulget, animo vero cum poeta certat, et imaginationem suam altius attollit, et ipse quoque quasi adiuvat figmentum; commoditatem denique fabulae ac iucunditatem amplectitur,
 nec

¹ "Ωμοι ἐγὼ δειλῆ,] *Iliad.* Σ'. 54.

^m αὐτίκα καὶ ὁ μὲν etc.] Scripsit, opinor, Librarius, αὐτίκα καὶ ὁ μὲν, calami errore praecedentem syllabam repetens; quod omnibus accidit qui aliquid transcribunt. inde factum καὶ a proximo exscriptore. Legendum vero, αὐτίκα ὁ μὲν περι etc. et vertendum, *exem-*

Tom. I.

pli gratia, ut fecit, 8. αὐτίκα ἐν πρώτῳ λόγῳ etc. vbi iterum male vertitur statim. XXVII. 6. αὐτίκα Ἕλληνες μὲν καὶ Πέρσαι etc. vbi recte vertitur. Plura notavi ad Lysiae Orat. XIX. p. 348. Et observatu dignum, quotiescumque occurrit vox αὐτίκα hoc sensu apud Veteres toties fere in versione eius erratum est. M.

Gg

n ἐπι·

ισῶν ὁμῶ καὶ χαίρων τῇ τῆς μυθολογίας ἐξῆσσία. Ὁ δὲ Σωκράτης ἡμῖν ἐπ' ἀληθεία διατεθρυλλημένος, ἐπισφαλέστερος ἐν οἷς αἰνίττεται, διὰ τὸ ἀξιοπίστον^π μὲν ἐν τοῖς λόγοις, δυνατόν δὲ τῇ μιμήσει^ο, ἀνόμοιον δ' ἐν τοῖς ἔργοις. Οὐδὲν γὰρ αὐτὸς αὐτῶ ὁμοιος ὁ Σωκράτης ἐρῶν τῶ σωφρονῶντι, καὶ ὁ ἐκπληττόμενος τῆς καλῆς τῶ ἐλέγχοντι τῆς ἀφρονῆς· ὁ Λυσίς τῶν ἐρωτικῶν ἀντίτεχνος, ὁ Κριτοβέλης ἀπτόμενος^ρ, ὁ ἀπὸ κυνηγεσίης

nec licentiam admittit tamen animo ac credit. At vero Socrates, qui vbique a veritatis commendatur studio, magis periculosas fingit fabulas, vel propter summam auctoritatem viri, vel vim imitationis singularem, vel quod re ipsa abhorrere ab amore videatur. Quid enim dissimilius Socrate, cum de amore et de temperantia loquitur? cum ad pulchriorum aspectum quasi percussus deficit, libidinosos reprehendit? cum amatoriam Lysiae orationem refutat, cum Critobulum reprehendit;

π ἐπισφαλέστερος ἐν οἷς αἰνίττεται, διὰ τὸ ἀξιοπίστον] Vulgo [ρᾶ] διὰ τὸ ἀξιοπίστον. Cum vero prima vox παρέλκη, nec eam agnoscant Reg. et Harleian. illam furcillis eiecimus.

ο δυνατόν δὲ τῇ μιμήσει] Potius, ὁ ἐν τῇ μιμήσει, vt ἐν τοῖς λόγοις, et ἐν τοῖς ἔργοις. Caeterum μιμήσει istud suspectum habeo, quia ex lib. III. de Reipub. et initio Decimi, scio Socratem damnare μίμῃσιν, et ex Reipublica sua ablegatam velle. Forte, συνετόν δ' ἐν τῇ νοήσει, vt IX. 3. de Socrate: ἀγαθὸς εἰπεῖν, ΣΥΝΕΤΟΣ ΝΟΗΣΑΙ Μ.

ρ ὁ Λυσίς τῶν ἐρωτικῶν ἀντίτεχνος,] Vide Platonis Phaedrum pag. 340. seq.

ρ ὁ Κριτοβέλης ἀπτόμενος,]

Heinsius vertit, cum Critobulum reprehendit, eodemque sensu Paccius. At, nisi fallor, alia vis illi verbo tribuenda est: respicit enim noster, vt opinor, ad Xenophontem in Sympof. cap. IV. 27. 28. vbi Charmides ad Socratem, αὐτὸν δὲ σε ἐγὼ εἶδον, ὅτε παρὰ τῆ γραμματισῆ ἐν τῶ αὐτῶ βιβλίῳ ἀμφοτέροι ἐμβατεύετέ τι, καὶ τὸν ἄμῃον γυμνὸν πρὸς γυμνῶ τῶ Κριτοβέλη ἄμῃον ἔχοντα. Καὶ ὁ Σωκράτης, φεῦ, ἔφη, ταῦτ' ἄρα, ἔφη, ἐγὼ, ὥσπερ ὑπὸ θηρίῳ τινὲς δεδηγμένον, τὸν τε ἄμῃον πλείον ἢ πέντε ἡμέρας ὠδαζον, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνησμῶ τι ἐδάκνεν ἔχειν. Interpreteris igitur oportet, cum Critobulum tangit: locus enim totus ad ἐρωτικὰ πάθη pertinet.

ρ ὁ ἀπὸ

τῆς Ἀλκιβιάδου ὥρας παραγινόμενος¹, ὁ Χαρμίδην τε-
 δηπῶς². Πῶς γὰρ ὅμοια ταῦτα Φιλοσόφου βίω; ἔ τῆ
 πρὸς τὸν δῆμον παρρησία, ἔδὲ τῆ πρὸς τὰς τυράν-
 νους ἐλευθερία, ἔδὲ τῆ ἐπὶ Δηλῶ ἀριστεία, ἔδὲ τῆ
 πρὸς τὰς δικαστὰς ὑπεροψία, ἔδὲ τῆ ἐπὶ τὸ δεσμω-
 τήριον ὁδῶ, ἔδὲ τῆ πρὸς τὸν θάνατον παρασκευῆ.
 πολλῶγε καὶ δεῖ. Εἰ μὲν γὰρ ἀληθῆ ταῦτα, εὐφη-
 μεῖν ἄξιον· εἰ δὲ αἰνίττεται δι' αἰσχυρῶν ῥημάτων πρά-
 ξεις καλὰς, δεινὸν καὶ σφαλερὸν τὸ χεῖμα. Τὸ γὰρ
 ὑποβαλεῖν αἰσχυρῶ καλὸν, καὶ τὰ ὠφελῆντα διὰ τῶν
 βλαπτόντων ἐπιδείκνυσθαι, ἔκ ὠφελεῖν βλαπομένη ἔργον
 (τὸ γὰρ ὠφελῆν ἀφανές) ἀλλὰ βλάπτειν, πρόχειρον

hendit; cum ab Alcibiadis venatione redit, cum Charmi-
 dem obtupescit? Quid enim haec ad sapientis vitam; ad
 praesentiam animi, qua populum; libertatem, qua reges tan-
 git: virtutem, qua ad Delium hostes; magnitudinem animi,
 qua in iudicio aduersarios contemnit? quid ad supremum illud
 iter, cum carcerem intrat; aut denique illa, quibus se ad
 mortem parat? Nihil hercules. Nam si haec simpliciter dicit,
 ut cogitat, taceo, ne quid grauius dicam; sin oratione turpi
 honesta designat, nec laudari potest hoc, nec periculo caret.
 Neque enim honestum turpi velare, et ea, quae profunt, sub
 iis, quae nocere possunt, abscondere; videtur eius esse, qui
 prodesse vult (quippe quod prodesse potest, non apparet) sed
 qui

1 ὁ ἀπὸ κυνηγεσίας τῆς Ἀλκι-
 βιάδου ὥρας παραγινόμενος,] Cy-
 rillus in Iulian. lib. VI. p. 187.
 Ἐπυθόμην δὲ πρὸς αὐτὸν (Σωκράτην)
 Πλάτωνος συγγραφῆς τῶν ἐπιτη-
 δείων τινὰ πρὸς αὐτὸν (Σωκράτην)
 εἰπεῖν· Πόθεν, ὦ Σώκρατες; Μῶν
 ἀπὸ κυνηγεσίας τῆς Ἀλκιβιάδου
 ὥρας; Athenaeus lib. V. pag.
 219. F. Ὅτι δὲ ὄντως ἦρα (Σω-
 κράτης) τῆ Ἀλκιβιάδου, δῆλον ποιεῖ

Πλάτων, ἐν τῷ Πρωταγόρῳ —
 λέγει δ' ἕτως. Πόθεν, ὦ Σώκρα-
 τες, φαίνῃ, ἢ δηλαδὴ ἀπὸ κυνηγεσίας
 τῆ πρὸς τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν;
 Leg. ἢ δηλαδὴ [ὅτι] ἀπὸ κυνηγε-
 σίας, prout est apud Platonem
 in Protagora p. 193. A.

2 ὁ Χαρμίδην τεδηπῶς.] Eius
 formam magnopere praedicat
 Socrates apud Platonem in
 Charmide p. 276. A.

Gg 2

ε Ταῦτα

γὰρ τῆτο. Ταῦτα οἶμαι Θρασύμαχον εἰπεῖν, ἢ Καλλίαν, ἢ Πῶλον^ε, ἢ ὅσις ἄλλος τῆ Σωκράτης Φιλοσοφία ἐπολέμει.

ς'. Φέρ' ἐπαμύνωμεν τῷ λόγῳ, μὴ ἰκανά Φλυαρῶμεν. Καὶ δὴ μοι δοκῶ βέλεσθαι μὲν ταῦτα, δύνασθαι δὲ ἦττον· χρῆ δὲ ὁμᾶ τῷ βέλεσθαι καὶ δύνασθαι. Ὡδὲ τοίνυν δρᾶσωμεν περὶ ῥασιώνη τοιαύτην τῷ λόγῳ, οἶαν καὶ οἱ εἰς τὰ δικαστήρια εἰσαγγελλόμενοι, ἢ κινδυνεύοντες^υ. ε' περὶ τῆ πράγματος ἀπολογῶνται

qui nocere mauult, quod factu est facillimum. Haec, nisi fallor, Thrasymachus diceret, aut Callias, aut Polus, aut si quis praeterea Socraticae philosophiae fuit aduersarius.

6. Age ergo illis, ne ulterius nugemur, sic respondeamus: quamuis longe supra vires nostras sit voluntas; cum voluntas parum possit, nisi facultas adsit. Et tamen ita conabimur, ut, quo securius nostra procedat defensio, id, quod rei solent, faciamus, imminente periculo: nec enim ad crimen tantum, quod obiicitur, respondent; sed occulte in alios, quorum

ε Ταῦτα οἶμαι Θρασύμαχον εἰπεῖν, ἢ Πῶλον,] Lingua postulat οἶμαι ἂν Θρασύμαχον εἰπεῖν, Thrasymachum dicturum fuisse: ut XXI. 3. XL. I. Deinde, pro Καλλίαν legendum Καλλικλέα. Callicles enim vnus erat ex iis quorum nominibus utebatur Socrates vel Plato quando aliquid falsi refutandum erat. Diog. Laertius in Platone, lib. III. legm. 52. περὶ δὲ τῶν ψευδῶν ἐλεγχομένης εἰσάγει, οἶον, Θρασύμαχον καὶ ΚΑΛΛΙΚΛΕΑ, καὶ Πῶλον, Γοργίαν τε καὶ Πρωταγόραν, etc. vbi vide Aldobrandinum. Noster Diff. XXXII. 5. τῆτον ἐλαύνων τῷ λόγῳ, Θρασύμαχόν, τινὰ ἢ Πῶλον, ἢ ΚΑΛΛΙΚΛΕΑ, ἢ τινὰ ἄλλον λωβητῆρα καὶ ἐπισβολόν; Arrianus Differt. IV. 5. de Socrate: ὄρα παρὰ

Ξενοφῶντι ἐν τῷ Συμπόσιῳ πόσας μάχας λέλυκε, πῶς πάλιν ἠέσχετο Θρασυμάχου, πῶς πόλις, (I. Πῶλος,) πῶς ΚΑΛΛΙΚΛΕΟΥΣ· πῶς τῆς γυναικὸς etc. M.

Sectio ε'.

υ Ὡδὲ τοίνυν [δρᾶσωμεν περὶ] ῥασιώνη τοιαύτην τῷ λόγῳ, οἶαν καὶ [οἱ] εἰς τὰ δικαστήρια εἰσαγγελλόμενοι, [ἢ] κινδυνεύοντες. Vulgo οἶαν καὶ εἰς τὰ. Nos οἱ interpretuimus fide codicis Harleian. Locus tamen adhuc vitiosus est, et emendatione caret. H. Stephanus legit, Ὡδὲ τοίνυν δρᾶσωμεν [περιποιεῖτες] ῥασιώνη τοιαύτην τῷ λόγῳ, οἶαν καὶ οἱ εἰς τὰ δικαστήρια εἰσαγγελλόμενοι, [οἱ] κινδυνεύοντες. Ipse rescripserim, Ὡδὲ τοίνυν [πράσωμεν] ῥασιώνη τοιαύτην τῷ λόγῳ, οἶαν καὶ οἱ εἰς τὰ

μόνον, ὑπὲρ ὅτι ἡ εἰσαγγελία ἐγένετο, ἀλλ' ἡρέμα εἰς
 ἄλλης ἀξιοχρεωτέρας τρέψαι τὴν αἰτίαν, τῇ πρὸς ἐκεί-
 νης κοινωνία κατασμικρύνοντες τὰ αὐτῶν. Οὐκ ἔν καὶ
 ἡμεῖς περὶ Σωκράτους, εἰ μὲν ὀρθῶς ταῦτα ἔδρα, ἢ μὴ,
 σκοπεῖν ἀναδησόμεθα σμικρὸν, ὅσον τὸ νῦν ἔχον x.

quorum maior est auctoritas, culpam deriuant, vt facinus a se
 commissum ita eleuent, si tales in societatem eius venire
 ostendant. Sic nos, rectene an contra haec fecerit Socrates,
 inquirere aliquantum in praesenti differamus; quin hoc potius
 modo

τὰ δικαστήρια εἰσαγγελλόμενοι, [οἱ]
 κινδυνεύοντες etc.

Ibid. τῶ λόγῳ, οἶαν καὶ οἱ —
 εἰσαγγελλόμενοι, ἢ κινδυνεύοντες
 ἢ περὶ etc.] Sensum loci non
 recte ceperunt summi viri.
 ideo non recte emendarunt,
 neque verterunt. Legendum
 erat: Ὡδε τοίνυν δρᾶσμεν περὶ
 ῥησῶν τῶν αὐτῶν τῶν λόγων, οἶον
 καὶ οἱ εἰς τὰ δικαστήρια εἰσαγγελλό-
 μενοι· οἱ κινδυνεύοντες, ἢ περὶ τῆ
 πράγματος ἀπολογῆνται μόνον, etc.
 et vertendum: Sic itaque fa-
 ciamus circa hanc Socratis ne-
 gligentiam in sermonibus eius
 de Amore, quemadmodum so-
 lent rei; qui in periculo consti-
 tuti, non de sola re, de qua in
 iudicium vocantur, verba fa-
 ciunt, sed etc. id est, Cum igitur
 Socrates tam negligenter
 et secure sermones huiusmodi
 de Amore videatur habuisse,
 defendamus eum dicendo, hos
 sermones non fuisse Socratis
 inuentum, sed ab Antiquis
 sumptos, Homero, Hesiodo,
 Sapphone, Anacreonte. ad eos
 igitur transferri accusatio de-

buit, τῶν λόγων est Socratis
 sermonum: et ῥησῶν est secu-
 ritatem, negligentiam, incau-
 telam, qua hos sermones effu-
 dit Socrates, minime suspica-
 tus sibi vitio vertendum istud
 ob quod in admiratione fue-
 runt Homerus, Hesiodus, et
 caeteri Illustres Antiqui. Pro
 τοιαύτην bene legi posset τοσ-
 αύτην vel ταύτην. sed neutro
 opus est. M.

x ἀναδησόμεθα σμικρὸν, ὅσον
 τὸ νῦν ἔχον.] Distingue, σμικρὸν
 ὅσον, τὸ νῦν ἔχον. Σμικρὸν ὅσον pro
 quo Auctor Epist. ad Hebraeos
 X, 37. dicit, μικρὸν ὅσον ἕσον·
 vt exiguitatem temporis gemi-
 nata diminutionis nota fortius
 exprimat, tametsi vltimum ὅσον
 a nonnullis Codd. abest. phra-
 sis frequentissime occurrit:
 quemadmodum et τὸ νῦν ἔχον,
 quod ad praesens attinet. vide
 Nostrum XXII. 3. Lucianum
 Iup. Confut. pag. 126. et De
 Gymnasis ad finem: et Acta
 Apostol. XXIV. 25. Si prio-
 rem distinctionem retineas. po-
 tius foret, ὅσον γε τὸ νῦν ἔχον. M.

λέγωμεν δὲ ὡδὶ πρὸς τετρασὶ τῆς δεινῆς κατηγορίας. ὅτι ἡμῖν δοκεῖτε γ, ὡ ἄνδρες, ἀτοπώτεροι εἶναι συκοφάνται Ἄνυτος καὶ Μελίτης· ἐκεῖνοι μὲν γε ἀδικεῖν γραψάμενοι Σωκράτην, καὶ τῆς νέης διαφθεῖρειν, καὶ ὅτι μὲν Κριτίας ἐτυράννευσε, τῆτο ἀδικεῖν ἔλεγον τὸν Σωκράτην, καὶ ὅτι Ἀλκιβιάδης ἐξύβριζε^z, καὶ ὅτι τὸν ἥτλω λόγον κρείττω ποιεῖ, καὶ ὀμνύει τὴν πλάτανον, καὶ τὸν κύνα· τῶν δὲ ἐρωτικῶν τῶν Σωκράτους ἀπέσχοντο καὶ οἱ δεινοὶ ἔστωι συκοφάνται. Ἄλλ' ἔδὲ Ἀριστοφάνης τὰ Σωκράτους ἐν Διονυσίοις κωμῶδῶν, ὁ δεινότατος τῶν κατηγορῶν, ἐλοιδορήσατο τῷ ἐρωτι τῆ Σωκράτους· καίτοι πένητα

modo violentis illis accusatoribus respondeamus. Videmini mihi, viri optimi, ineptius calumniari Socratem, quam aut Anytus, aut Melitus; quippe crimina nonnulla cum Socrati obiicerent, et quod iuventutem corrumpere, et quod Critias tyrannum ageret, Alcibiades contumeliose ageret, quod ex inferiore ratione superiorem faceret, quod postremo per canem iuraret, et platanum; amatoriam Socratis, licet tam graues fuerint calumniatores, accusare non sunt ausi. Sed nec asperrimus accusatorum eius Aristophanes, cum Dionysiis omnia Socratis traduceret, in amorem tamen eius vllum vibrauit disterium; cum tamen pauperem eum vocaret, et in epte

γ [ὅτι] ἡμῖν δοκεῖτε,] Vulgo deest vox prima, quam suppeditarunt Reg. et Harleian. Sed et hic loquendi modus Heinio videbatur Ἑλληνικώτερος.

z ὅτι [Ἀλκιβιάδης] ἐξύβριζε,] Sic emendauimus, quamuis Mss. simul ac editi dant, ὅτι [Ἀλκιβιάδην] ἐξύβριζε. Hoc vero Graece non dicitur; nam scribendum fuit, ὅτι ἐς Ἀλκιβιάδην ἐξύβριζε. Praeterea Socratem non accusarunt, quod *Alcibiadem contumeliose tractaret*; sed quod Alcibades insolenter ac superbe se gereret. Xenophon Memor. lib. I. cap. II.

12. Ἐφη γε ὁ κατήγορος, Σωκράτει ὀμιλητὰ γενομένῳ Κριτίας τε καὶ Ἀλκιβιάδης, πλείστα κακὰ τὴν πόλιν ἐποίησάτην. Κριτίας μὲν γὰρ τῶν ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ πάντων πλεονεκτιστάτος τε καὶ βιαιότατος ἐγένετο· Ἀλκιβιάδης δὲ ἐν τῶν ἐν τῇ δημοκρατίᾳ πάντων ἀκρατέστατος, καὶ ὑβριστάτος, καὶ βιαιότατος. Vide Lactantium lib. III. cap. XIX. 25. Simili prorsus iniquitate Platonem vituperat Athenaeus, quod πολλοὶ τῶν μαθητῶν αὐτῆ τυραννικοὶ τινεὶ καὶ διάβολοι fuere. Vide Deipnos. lib. XI. p. 508. Vide sis et Alciphronem lib. I. Ep. XXXIV. a καὶ

ειπών, καὶ ἀδολέσχην, καὶ σοφιστήν^a, καὶ πάντα μᾶλλον ἢ κακῶς ἐρῶντα. Οὐ γὰρ ἦν, ὡς ἔοικε, τὸ πρᾶγμα ἕτε τοῖς συκοφάνταις, ἕτε τοῖς κωμωδοῖς ἐπιλήψιμον.

ζ'. Διὸ δὴ τὸ μὲν Ἀθηναίων θεάτρον, καὶ τὸ δικαστήριον ἐκεῖνο διαπέφευγε· πρὸς τετρασὶ δὲ τῆς νυνὶ κατηγόρου (ὅς γὰρ εἰσιν ἐκείνων ἀμαχώτεροι) διαγωνισώμεθα^b τὸ πρῶτον τῆδε· ὡς ἐκ ἴδιον Σωκράτης τὸ ἐρωτικὸν ἐπιτήδευμα, ἀλλὰ μακρῶ πρεσβύτερον. Μάρτυρα δὲ αὐτὸν Σωκράτην παρασησώμεθα, ἐπαινῶντα μὲν τὸ ἔργον καὶ θαυμάζοντα, αὐξανόμενον δὲ αὐτῶ τὴν εὐρεσιν^c. Ἐπιδειξάμεν γὰρ αὐτῶ τῶ Μυρρινυσίῳ

epte garrulum, et sophisten, quiduis denique potius, quam ut male amare eum diceret. Videtur enim hoc supra calumniatorum omnium et comicorum fuisse reprehensionem.

7. Quare cum et theatrum Atheniensium, et iudicium illius temporis, haec accusatio effugere potuerit; in praesentia nobis cum aevi huius calumniatoribus, qui nihil cedant prioribus, ita agendum erit, ut primo ostendamus iis non fuisse hoc inuentum Socratis, sed longe antiquius. Huius rei testem ipsum laudare possumus Socratem, qui cum admiretur artem et commendat; tamen ab aliis inuentam, a se propagari tantum dicit. Cum enim Phaedrus ille Myrrinufius

^a καὶ σοφιστήν,] In malam partem hic sumenda vox σοφιστής, prout ex Adiunctis patet. et ita Diff. XX. ad finem, ubi σοφιστής et φιλόσοφος opponuntur, quemadmodum et XXVI. 3. Vide Aelianum Var. Hist. II. 13. ubi Socrates dicitur in fama fuisse ὅτι τῆς σοφιστῆς ἤλεγχεν ἕδέν ὑγιῆς ὄντας. et quae de hac re erudite notavit Perizonius in Praefat. ad istum Auctorem. M.

Sectio ζ'.

^b ἐκείνων ἀμαχώτεροι.] Sic edi-

dimus ex Harleian. non ἀμαχώτεροι, ut vulgo legitur, perperam; siquidem ἀμαχος secundam syllabam breuem habet.

Ibid. (ὅς γὰρ εἰσιν ἐκείνων ἀμαχώτεροι) διαγωνισώμεθα.] Nisi fallor melius foret, καὶ γὰρ εἰσιν etc. sunt enim istis expugnari difficiliore. et ita cepisse video Heinsium in Versione. Vulgata tamen defendi potest. M.

^c αὐξανόμενον δὲ αὐτῶ τὴν εὐρεσιν.] Equidem scio, qua ratione locum reddiderint interpretes; mihi tamen non ita lo-

Φαίδρα λόγον ὑπὸ Λυσίᾳ τῷ Κεφάλῳ συγγεγραμμένον
ἔρωτικόν, ἐκ ἔφῃ θαυμάζειν, πλήρες τὸ σῆθος ἔχων,
ὡσπερ ἀγγεῖον, ἀλλοτρίων ναμάτων, ἢ πρὸς Σαπφῶς τῆς
καλῆς (ἔγω γὰρ αὐτὴν ὀνομάζων χαίρει διὰ τὴν ὄραν τῶν
μελῶν, καὶ τοὶ μικρὰν ἔσαν καὶ μέλαιναν^ο) ἢ Ἀνακρέον-
τος, φησὶ, τῷ σοφῷ. Τὸν δὲ ἐν τῷ συμποσίῳ λόγον εἰς
ἔρωτα ἔπαινον ἢ Μαντινικῆ γυναικὶ ἀνατίθεισιν· ἀλλὰ

amatoriam Lysiae Cephalii filii orationem legisset; negat se
mirari talia, cum ipse, non secus quam dolium aliquod, alio-
rum liquoribus plenum habeat pectus, ut puta pulchrae illius
Sapphus (quam a carminum pulchritudine ita vocat, cum
exigua esset alias et fusca) aut sapientissimi, inquit, Anacreon-
tis. Rursus encomium amoris, quod in symposio recitat,
Mantinicae cuidam foeminae acceptum fert; verum siue

Manti-
cuti videntur Graeci. Nihilo-
minus hoc demus. Quomodo
vero Socrates inventionem
propagavit? qui in Phaed.
p. 340. B. ait, ὅτι μὲν ἦν παρὰ
τῆ ἐμαυτῆ ἑδὲν αὐτῶν ἐννεόηκα,
εὖ οἶδα. Maximus, opinor,
scriptum reliquit, ἔξανόμενον,
vel ἀναινόμενον, δὲ αὐτῆ τὴν
εὐρεσιν.

Ibid. ἀξανόμενον δὲ αὐτῆ τὴν
εὐρεσιν] Cl. *Dauisius* ἔξανόμενον,
vel ἀναινόμενον legit, pro ἀξανό-
μενον. Recte ad sensum: sed
aberravit a vocabulo, quod
erat ἔξομνόμενον. sic XXVII. 1.
ἔξομνόμενος τὴν ἔμπροσθεν ᾠδὴν
de Stesichoro palinodiam ca-
nente. XXXII. 3. καὶ γὰρ ἔξ-
ομότηται τόνδε διδάσκαλον, ὅρῳ τὰ
γνωρίσματα. optime explicat
Suidas: ἔξομόσαιτο, παντελῶς ἀγ-
γίσαιτο. M.

ἢ πλήρες τὸ σῆθος ἔχων etc.]
Respicit ad Platonis Phaedrum
pag. 340. B.

Ibid. πλήρες τὸ σῆθος ἔχων]
Legendum putarem ἔχειν, et di-
stinctionem post θαυμάζειν tol-
lendam esse. Sed Plato non
est ad manum. M.

e (ἔγω γὰρ αὐτὴν ὀνομάζων
χαίρει διὰ τὴν ὄραν τῶν μελῶν,
καὶ τοὶ μικρὰν ἔσαν καὶ μέλαιναν)]
Hoc confitentem Sappho facit
Ovidius in Epist. ad Phaonem
v. 33.

*Sum brevis: at nomen, quod
terras impleat omnes,
Est mihi; mensuram nominis
ipsa fero.*

*Candida si non sum; placuit
Cepheia Perseo
Andromede, patriae fusca co-
lore suae.*

*At me cum legeres, etiam for-
mosa videbar, etc.*

Vide sis et scholiasten ad Lu-
ciani Imag. tom. II. p. 1. Plato
in Theaeteto p. 132. G. καλὸς
γὰρ εἶ, ὡ θεαίτητε, καὶ ἔχ, ὡς ἔλε-
γε Θεόδωρος, αἰσχρὸς· ὁ γὰρ κα-
λῶς

εἴ τε Μαντινική, εἴ τε καὶ Λεσβία τις ἦν ἢ τῷ λόγῳ
μήτρῃ, πάντως γε ἔκ ἰδιοὶ τῷ Σωκράτῃ οἱ ἐρωτικοὶ
λόγοι 8, ἐδὲ πρῶτα· Θεασώμεθα γὰρ ἕτως ἀπὸ
ὁμῆρος ἀρξάμενοι.

ἦ. Οὗτος γάρ μοι δοκεῖ πολυφωνότατος ὢν καὶ
δεινὸς ὁμῶς τοῖς καλοῖς τὰ αἰσχερὰ ἰσορεῖν, τὰ μὲν
ὅπως ἔχωμεν ἢ, τὰ δὲ ὅπως φεύγωμεν, τὰ μὲν ἄλλα
εὐήθως πάνυ καὶ ἀρχαίως ἐκδιδάσκειν, ἰδέσθαι καὶ
ἠνιοχεῖνⁱ καὶ τὰ τῆν σφραγίσματα· ἐν νύσση^k μὲν παραι-

Mantinea ea fuerit, siue Lesbia, certum est non primo de
amore disputasse Socratem: quod ut appareat, ab Homero
initium faciamus.

8. Quo cum nemo maiore copia et arte honesta, quae
sequeunda, turpia, quae vitanda sunt, proposuisse videatur;
inuenies tamen admodum simpliciter et antiqua ruditate in
disciplinis versari reliquis; sicut cum de medicina, de auri-
gandi arte, de instruenda acie agit: sic equum finistrum vetat

λῶς λέγων, καλὸς τε καὶ γαβός. Ob
eandem causam Pindarum κα-
λὸν vocat Lucianus in Hippia
tom. II. p. 358.

f λόγον εἰς ἔρωτα ἔπαινον] Sic
Reg. et Harleian. vulgo λόγον
[τὸν] εἰς ἔρωτα ἔπαινον.

g ἔκ ἰδιοὶ τῷ Σωκράτῃ [οἱ]
ἐρωτικοὶ λόγοι.] Vterque codex
habet, ἔκ ἰδιοὶ [οἱ] τῷ Σωκράτῃ
ἐρωτικοὶ λόγοι. Lege ἔκ ἰδιοὶ τῷ
Σωκράτῃ ἐρωτικοὶ λόγοι. Syllaba
perperam repetita mendo lo-
cum dedit.

Sectio ἦ.

b τὰ μὲν ὅπως [ἔχωμεν,] Can-
terus et Heinsius legunt ἔλω-
μεν. Ad me quod attinet, cur
a codicum lectione recedamus,
non video.

Ibid. τὰ μὲν ὅπως ἔχωμεν,]

Canterus ἔλωμεν. Cl. Editor
Vulgatam adprobat, si quid mu-
tandum, mallet διώκαμεν, quia
sequitur, τὰ δὲ ὅπως φεύγωμεν·
quae Oppositio in his vocibus
fere perpetua est apud omnes
Scriptores. vide supra, sect. 5.
et Diff. XXV. 4. XXXII. 3.
M. Antoninum III. 7. I. Tim.
IV. II. et quemuis Graecum
Auctorem. M.

i ἰδέσθαι καὶ ἠνιοχεῖν] Lege-
rim ἰάσθαι καὶ ἠνιοχεῖν. Ἰατρεύε-
σθαι, quod reponendum censet
Hen. Stephanus, a codicum
lectione, qui dant εἰδέσθαι, lon-
gius, quam par est, abit.

k ἐν νύσση] Iliad. ψ. 338.

Ἐν νύσση δὲ τοὶ ἵππος ἀριστερὸς
ἐγχεριμφθῆτω.

Vide Platonem in Ione pag.

146. E.

Gg 5

κυκλῶ

νῶν ἐγχευμῶσθῆναι τὸν ἐπὶ λαιᾷ ἵππον, κυκεῶ δὲ Πρα-
μνίῃ¹ δίδῃς τοῖς κάμνισσι, τὲς δὲ κακῆς^m ἐν μέσῳ τῶν
τῶν τῶν ἀγαθῶν, καὶ τὲς ἵππεῖς διακρίνω τῶν πεζῶν.
Ἡ γὰρ ἂν γέλωτα ὄφλοι τὰ σοφὰ ταῦτα τοῖς νῦν
τακτικοῖς, καὶ ἰατροῖς, καὶ ἠνιόχοις. τὰ δὲ τῆ ἔρωτος
πάντα ἐξῆς δίδεισι, καὶ ἔργα, καὶ ἡλικίας, καὶ εἶδη,
καὶ πάθη, τὰ καλὰ, τὰ αἰσχεράⁿ, τὸν σώφρονα
ἔρωτα, τὸν ἀκόλαστον, τὸν δίκαιον, τὸν ὑβριστὴν, τὸν
ἐπιμανῆ, τὸν πρᾶον. καὶ ἔστιν τοῖς τοιούτοις^o ἕκῃ ἀρ-
χαῖος, ἀλλὰ τεχνίτης δεινός,

Οἳοι νῦν P βροτοὶ εἰσιν.

Αὐτίκα ἐν πρώτῳ λόγῳ ἐπὶ αἰχμαλώτῳ ἔρασα δύο,
ὁ μὲν θρασὺς καὶ ἐπιμανῆς, ὁ δὲ ἡμερὸς καὶ ἐμπαθής.
ὁ μὲν ἀποφλογῶνται τὰ ὄμματα, καὶ λοιδορεῖται πᾶσι,

metae impingere, sic potiunculam e vino Pramnio aegris
propinat, sic imbelles in medio aliorum locat, equitesque
a peditibus distinguit. Haec tam praeclara, si Diis placet,
nostri temporis imperatores, medici, aurigae, risu excipe-
rent: at cum de amore agit, nihil est, quod non ordine de-
scribat, effectus, aetatem idoneam, species, affectiones, tum
honestas, tum turpes, amorem castum, amorem impudicum,
amorem probum, amorem libidinosum, amorem furiosum,
amorem sedatum; ut in eiusmodi non amplius antiquitatem
redoleat, sed artifex sit singularis,

Quales nunc homines.

Et ecce statim in principio operis amatores introducit duos,
qui de captiva vna inter se certant, quorum alter audax est et
furiosus; alter lenior quidem, huius tamen perturbationis
haud immunis: alter ex oculis flammam iacit, omnibusque
male-

¹ κυκεῶ δὲ Πραμνίῃ] Iliad. λ'.
637. Vide Platonem in Ione
pag. 146. H. de Rep. lib. III.
p. 440. C. et Athenaeum lib.
I. p. 10. 30.

^m τὲς δὲ κακῆς etc.] Iliad.
Δ'. 297. seq.

ⁿ τὰ καλὰ, τὰ αἰσχερά.] Vulgo
τὰ καλὰ [νῆ] τὰ αἰσχερά. Voca-

bulum vero medium. nesciunt
codices.

^o καὶ ἔστιν τοῖς τοιούτοις] Invere
Praepositionem ἐν ante τοῖς,
Deinde distingue, Αὐτίκα ἐν
πρώτῳ λόγῳ etc. et verte, exem-
pli gratia, prout supra mo-
nuimus. M.

^d οἳοι νῦν] Iliad. ε'. 304.

ἐν

καὶ ἀπειλεῖ· ὁ δὲ ἀναχωρεῖ ἐφ' ἡσυχίας, καὶ δακρύει
 κείμενος, καὶ ἀλύει, καὶ ἀπελεύσεται Φησὶ, καὶ ἐκ
 ἀπεισιν. Ἄλλη εἰκὼν ἀκολάστου ἔρωτος· τοῖστος αὐτῶ
 Ἀλέξανδρος, οἷος ἐκ μάχης ἐπανίεναι εἰς τὸν θάλαμον ^η,
 καὶ αἰεὶ μοιχῶ εἰκέναι. Ἔστιν αὐτῶ καὶ δίκαιος ἔρως
 παρ' ἀμφοῖν ἴσος, οἷον τῆς Ἀνδρομάχης ^ι καὶ τῆς Ἑκτο-
 ρος· ἡ μὲν πατέρα καὶ ἀδελφὸν καλεῖ τὸν ἄνδρα καὶ
 ἔρασθην, καὶ πάντα δὴ τὰ φίλτατα ὀνόματα· ὁ δὲ ἔτε
 μητρὸς ^ς τοσστονὶ αὐτῶ μέλει, ὅσον ἐκείνης, λέγει.
 Ἐδείξε καὶ τὸν χαμεύνην ἔρωτα ἐπὶ τῆς Ἥρας καὶ τῆς
 Διός· καὶ τὸν ὑβρισην ἐπὶ τῶν μνηστῆρων· καὶ τὸν γόητα
 ἐπὶ τῆς Καλυψῆς· καὶ τὸν Φαρμακέα ἐπὶ τῆς Κίρκης·
 καὶ τὸν ἀνδρείον ἐπὶ τῶ Πατρόκλῳ, τὸν πόνω κτητὸν,
 καὶ χροῖω, καὶ μέχρι θανάτου προερχόμενον ^ι, νέων καὶ

maledicit, et minatur ordine; alter tacite recedit, humi lacrymans procumbit, et anxius oberrat, discessurum denique se ait, cum maneat. Alia est impudici amoris imago; quam in Paride habes, qui praelio se subducit, thalamum intrat, et ubique moeche est similis. Inuenies et castum amorem, qui vtrinque mutuo respondet, quem in Heclore habes et Andromache; quae viro suo et amatori Heclore patris fratrisque, et si quae praeterea amicissima sunt, tribuit nomina; hic vicissim ne de matre quidem sua se tam sollicitum esse ait, quam de illa. Habes et venereum in concubitu Iunonis et Iouis; et libidinosum in procis; illecebrosum in Calypsone; veneficum in Circe: virilem in Patroclo, qui labore mutuo accenditur, et ad mortem vsque constans manet; quorum vterque

^η ἐκ μάχης ἐπανίεναι εἰς τὸν θάλαμον,] Iliad. Γ'. 441.

^ι οἷον τῆς Ἀνδρομάχης] Scribendum vel, οἷον ὁ τῆς Ἀνδρομάχης, vel οἷον ἐπὶ τῆς vt mox, ἐπὶ τῆς Ἥρας καὶ τῆς Διός. prius tamen verius puto. Deinde, istum χαμεύνην ἔρωτα Iouis et Iunonis improbat Socrates apud

Platonem lib. III. de Republica; et ridet Iosephus contra Apion. lib. II. sect. 34. et Nazianzenus Stelir. I. p. 73. Mox, scribendum τοῖς αὐτῶ ὅπλοις, pro αὐτῶ. M.

^ς ἡ μὲν πατέρα — ὁ δὲ ἔτε μητρὸς] Iliad. Ζ'. 429, 450.

^ι τὸν πόνω κτητὸν, καὶ χροῖω, [καὶ]

καλῶν ἀμφοτέρων, καὶ σωφρόνων, τῶ μὲν παιδεύον-
τος, τῶ δὲ παιδευομένου, ὁ μὲν ἄχθεται, ὁ δὲ παρα-
μυθεῖται^u, ὁ μὲν ἄδει, ὁ δὲ ἀκροᾷται. ἔρωτικὸν δὲ
καὶ τὸ τυχεῖν ἐθέλοντα ἐξουσίας πρὸς μάχην, δακρύσαι
ὡς ἂν ἀνεξομένους τῶ ἐρασῶ. ὁ δὲ ἐφίησι, καὶ τοῖς
αὐτῶ ὅπλοις κοσμεῖ, καὶ βραδύοντος περιδῶως ἔχει,
καὶ ἀποθανόντος ἀποθανεῖν ἐρᾷ, καὶ τῆς ὄργῆς
κατατίθεται. ἔρωτικά δὲ καὶ τὰ ἐνύπνια, καὶ τὰ
ὄνειρατα, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ τελευταῖον δῶρον
ἤδη θραπτομένῳ ἢ κόμῃ^x. Ταῦτα μὲν τὰ Ὀμήρου
ἔρωτικά.

θ. Ἡσιόδῳ δὲ αἰεῖδασιν αἱ Μῦσαι τί ἄλλο, ἢ γυ-
ναικῶν ἔρωτας καὶ ἀνδρῶν, καὶ ποταμῶν ἔρωτας καὶ

vterque iuvenis, vterque pulcher, vterque castus est; alter
instruit, alter instruitur; alter dolet, solatur alter; alter canit,
auscultat alter. Affectum amatorium et hoc exprimit, quod
cum pugnae potestatem sibi optet Patroclus, lachrymetur tan-
quam non impetraturus hoc ab amante; qui tamen et veniam
illi concedit et arma sua, sed et cunctante eo metuit, et iam
mortuo mori quoque optat, iramque suam deponit: amatoriae
sunt et nocturnae visiones, et somnia, et lachrymae illae, do-
num postremo ultimum, quod sepulchro impendit, capillus.
Haec sunt amatoria Homeri.

9. Iam apud Hesiodum quid aliud Musae canunt, quam viro-
rum mulierumque amores, amores fluviorum, plantarum, ac re-
gum?

[^u μέχρι θανάτου προερχόμενον,]
Vulgo τὸν πόνη κτητὸν, ^u μέχρι θανάτου προερχόμενον. Sed
multo concinniozem lectio-
nem suppeditarunt Reg. et
Harleian. quibus adstipulaba-
tur Paccii codex ut ex eius ver-
sione patet.

^u ὁ δὲ παραμυθεῖται,] Ita recte
codices. Vulgo παραμυθεῖ, quod
Graecum non est.

^x δῶρον ἤδη [θραπτομένῳ] ἢ κό-
μη.] Vulgo καταθραπτομένῳ, quod
nolunt Reg. et Harleian. Re-
spicit Maximus ad Iliad ψ'.
151. De more crinium in
Iucltu tondendorum vide Fei-
thium Antiq. Homer. I. 13.
et Kirchmannum de Funer.
II. 14.

Sectio

βασιλέων καὶ φυτῶν γ; τὸν δὲ Ἀρχιλόχῃ ἔρωτα z
(ὕβρις γὰρ) χαίρειν εἶ. Ὁ δὲ τῆς Λεσβίας (εἶ
τοι χεῖρ πρῆσβύτερα τοῖς νέοις εἰκάσαι) τί ἂν εἴη
ἄλλο, ἢ ἡ Σωκράτους τέχνη ἐρωτική^a; Δοκῶσι γὰρ
μοι τὴν κατὰ ταῦτὸ ἐκιάτερος Φιλίαν, ἢ μὲν γυναικῶν,

gum? Nam Archilochi amorem, quod sit impudicus, facile
praetereo. Sapphus vero (si quidem antiquiora cum recen-
tioribus conferre fas est) quid est aliud, quam amatoriam artem So-
cratis? Videntur enim mihi idem spectare vterque; hic cum
virosum

Seção 9.

γ ποταμῶν ἔρωτας καὶ [βασι-
λέων καὶ φυτῶν]; Mira sane re-
rum mixtura; nam praeter-
quam quod reges sub homi-
num nomine complecti cen-
sendus est Maximus, eos *fluviiis*
et *plantis* interponere videtur
absurdum. Mendum, nisi fal-
lor, latet; quod forsan eru-
et lector. Si nihil melius occur-
rat, mecum lege ποταμῶν ἔρω-
τας καὶ [ἀνέμων] καὶ φυτῶν.

Ibid. ποταμῶν ἔρωτας [καὶ
ΒΑΣΙΛΕΩΝ] καὶ φυτῶν;] At-
qui iam ante dixit γυναικῶν ἔρω-
τας καὶ ἌΝΔΡῶΝ. nonne re-
ges includuntur in voce ἀνδρῶν?
et quam inepte inferuntur re-
ges inter *fluvios* et *plantas*!
Absurditatem horum video, sed
parum ultra. Conieceram Θα-
λασσῶν. certe ex Adiunctis de
re aliqua *inanimi* loqui vide-
tur. Fieri potest ut ista, καὶ
βασιλέων, locum alicubi habue-
rint in Prima ἐκδόσει, a Maximo
postea mutata. inde forte in
Marginem, mox in Textum
recepta. Caeterum adluditur,
opinor, ad aliquod poema He-
siodi quod nunc non exstat.

ista enim de *amoribus ποταμῶν*
et *φυτῶν* non possunt explicari
ex scriptis Hesiodi quae super-
sunt. M.

z τὸν δὲ Ἀρχιλόχῃ ἔρωτα]
Valerius Maximus lib. VI. cap.
III. 1. ext. *Lacedaemonii li-
bros Archilochi e civitate sua
exportari iusserunt, quod eorum
parum verecundam ac pudicam
lectionem arbitrabantur* etc.
quae laudat Ioannes Sarisbu-
riensis Polychr. lib. VIII. cap.
II. p. 53. seq. Aliam tamen
causam refert Plutarchus La-
con. Inst. p. 239. In scriptis
vero suis memoriae prodidit
Archilochus, ὅτι μοιχὸς ἦν καὶ
λάγνος καὶ ὕβρις, ut testatur
Critias apud Aelianum V. H.
X. 13. Adi sis Origenem in
Celsum lib. III. pag. 125. et
Eusebium P. E. v. 320.

a Ὁ δὲ τῆς Λεσβίας — τί ἂν
εἴη ἄλλο, ἢ ἡ Σωκράτους τέχνη ἐρω-
τική;] Reg. et Harleian. τί ἂν
ἄλλο εἴη, ἢ [αὐτὸ] ἡ Σωκράτους.
Lege, τί ἂν εἴη ἄλλο, ἢ [αὐτὴ]
Σωκράτους τέχνη ἐρωτική; De Sap-
phus autem amoribus non ita
bene sentiunt illi, qui eam *τρι-
βάδα* fuisse statuunt. Vide sis
Qui-

ὁ δὲ ἀρρένων, ἐπιτηδεῦσα. Καὶ γὰρ πολλῶν ἐρᾶν ἔλεγον, καὶ ὑπὸ πάντων ἀλίσκεσθαι τῶν καλῶν· ὃ, τι γὰρ ἐκεῖνα Ἀλκιβιάδης, καὶ Χαρμίδης, καὶ Φαῖδρος, τῆτο τῇ Λεσβία Γύρινα, καὶ Ἄτθις, καὶ Ἀνακτορία· καὶ ὃ, τι περὶ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι, Πρόδικος, καὶ Γοργίας, καὶ Θρασύμαχος, καὶ Πρωταγόρας, τῆτο τῇ Σαπφοῖ Γοργῶ καὶ Ἀνδρομέδα, νῦν μὲν ἐπιτιμᾶ ταύταις, νῦν δὲ ἐλέγχει, καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σωκράτους. Τὸν Ἴωνα χαίρειν ^b, Φησὶν ὁ Σωκράτης· Πολλά μοι τὸν Πολυανάκτιδα παῖδα χαίρειν ^c, Σαπφῶ λέγει. Οὐ προσιέναι Φησὶν ^d ὁ Σωκράτης Ἀλκιβιάδῃ, ἐκ πολλῶν ἐρῶν, πρὶν ἠγγήσατο ἰκανὸν

virorum, illa cum mulierum celebrat amorem. Uterque plurimos se amare fatetur, et ab omnibus formosis facillime capi; quod enim Alcibiades illi, et Charmides, et Phaedrus; hoc Sapphoni Lesbiae Gyrinna, Atthis, et Anactoria: et quod Socrati aemuli illi Prodicus, Gorgias, Thrasymachus, et Protagoras; hoc Sapphoni, Gorgo, et Andromeda, interdum namque increpat illas, interdum arguit, tum ubique urbana illa Socratis elucet dissimulatio. *Ionem salvere iubeo*, ait Socrates; *Plurimum salvere Polyanaetis filium iubeo*, ait Sappho. Negat se Alcibiadem, quem diu ante amarat, priusquam e colloquii

Ouidium Heroid. XV. 19. Trist. II. 365. et Suidam.

Ibid. τί ἂν εἴη ἄλλο ἢ ἡ Σωκράτους τέχνη ἐρωτική;] Codices, τί ἂν ἄλλο εἴη ἢ αὐτὸ ἡ Σωκράτους etc. vnde *Dauisius*, ἡ αὐτῆ Σωκράτους. verissima est Codicum Lectio, αὐτὸ ἡ Σωκράτους τέχνη ἐρωτική; sic XXXIV. 4. ἐκ αὐτὸ ἐκεῖνο ἡ Θράκιος ἐπρόδη. αὐτὸ est *res ipsa*, de qua scilicet agitur vel quaeritur. XXXIII. 3. ποίημα ἡλίς, ἐκ αὐτὸ ἡλίον· idem quod αὐτὸν τὸν ἡλίον XXXVI. 2. γενόμενος ἐκ μύθου αὐτὸ τῆτο λόγος.

Vide et XXIII. 5. XXVI. 5. et passim inuenies. M.

^b Τὸν Ἴωνα χαίρειν,] Apud Platonem in Ione p. 143. C.

^c Πολλά μοι [τὸν Πολυανάκτιδα] παῖδα χαίρειν,] Vulgo τὸν Πολυάνακτος. Reg. τὸν Πολυανάκτιδα. Harl. τὸν Πολυανάκτιδα, quod recepimus; ac ita legit in suo codice Paccius.

^d οὐ προσιέναι Φησὶν] Ad ius Platonis Alcibiadem I. p. 25. 26. et Athenaeum lib. V. p. 187. B.

e Σμικρὰ

εἶναι πρὸς λόγους· Σμικρά μοι παῖς ἔτι Φαίνεο καὶ
 χαρίεσσα ^e, Σαπφῶ λέγει. Κωμῶδῃ σῆμμά πρ καὶ
 κατάκλισιν σοφιστῶν· καὶ αὐτῇ, τὶς δ' ἀγροῖωτιν ἐπεμ-
 μένα σολὴν ^f. Τὸν ἔρωτα Φησὶν ἡ Διοτίμα τῷ Σωκρά-
 τει, ἔ παῖδα, ἀλλ' ἀκόλυθον ^g τῆς Ἀφροδίτης καὶ
 θεράπωντα εἶναι· λέγει πρ καὶ Σαπφῶϊ ἡ Ἀφροδίτη ἐν
 ἄσματι, Σὺ τε καλὸς θεράπων ἔρως. Ἡ Διοτίμα λέ-
 γει, ὅτι θάλλει μὲν ^h ἔρως εὐπορῶν, ἀποθνήσκει δὲ

quibus suis fructum haurire posset, accedere voluisse Socrates;
Parua mihi puella videre, nec adhuc matura, ait Sappho. Ille ha-
 bitum alibi et discubitum sophistae perstringit; illa alibi canit,
Quaedam rustica tunica induta. Amorem ait Diotima apud So-
 cratem, non filium, sed pedissequum esse Veneris et famu-
 lum; Venus alibi apud Sapphonem in oda quadam ait, *Ei tu,*
pulcherrime famule, amor. Rursus Diotima ait, florere amo-
 rem, cum abundat, mori, cum eget; illa utrumque coniungit,
 cum

^e Σμικρά μοι παῖς ἔτι φαίνεο
 καὶ χαρίεσσα,] Haec Sapphus
 verba sic effert Plutarchus in
 Amatorio p. 751. Σμικρά μοι παῖ
 ἔμμενοι φαίνεοι καὶ χαρις. Scho-
 liaft. ad Pindari Pyth. II. 78.
 Μικρά μοι παῖς ἔμμενοι λιτόχαρις,
 pro qua voce λιτόχαρις placet
 II. Casaubono ad Laertii VI. 91.
 Ab his Maximi lectio, si modo
 sana sit, tam sensu quam ver-
 bis discrepat; hunc enim lo-
 cum citant, ut χάριν esse pro-
 bent ὑπειξιν γυναικὸς τῷ ἄρρῶνι.
 Quapropter Sappho παῖδα
 significat τὴν μήπω δυναμένην διὰ
 τὴν ἡλικίαν χαρίζεσθαι. Vnde
 fit, ut Heinsius reponat καὶ
 [μήπω] χαρίεσσα. Forfan Musa
 Lesbia sic scriptum reliquit,

Σμικρά μοι παῖς ἔμμενοι
 φαίνη, καὶ χαρίεσσα.

Versus ultimus est Pherecra-
 tius, qui Glyconiis solet immi-
 sceri. Consule sis Hephae-
 stionem p. 69. 73.

^f τὶς δ' ἀγροῖωτιν [ἐπεμμένα]
 σολὴν.] Dorum et Aeolum est
 ἐπεμμένα, idemque valet ac ἐπι-
 ειμένη. Nihil itaque mutan-
 dum, licet aliquid molitus sit
 II. Casaubonus ad Athenaei
 lib. I. cap. XVIII. p. 54.

^g ἔ παῖδα, ἀλλ' ἀκόλυθον] Vide
 Platonis Sympos. p. 328. A.

^h [H] Διοτίμα λέγει, ὅτι θάλλει
 μὲν etc.] Vulgo [καὶ] Διο-
 τίμα, Mss. autem parui. Re-
 spicit ad Platonem in Sympos.
 p. 328. B. Apostolius Cent.
 IX. 3. ἔρως θάλλει μὲν εὐπορῶν,
 ἀποθνήσκει δ' ἀπορῶν. Διοτίμας
 ἀπόφθεγμα. Duas voces po-
 stremas ex codice Pantiniano
 desumptas.

ἀπορῶν· τῆτο ἐκεῖνη ξυλλαβῆσα εἶπε, γλυκύπικρον καὶ ἀλγυσίδωρον. Τὸν ἔρωτα Σωκράτης σοφιστὴν λέγειⁱ. Σαπφῶ, μυθοπλόκον. Ἐκβακχεύεται ἐπὶ φαίδρω^k ὑπὸ τῆ ἔρωτος· τῆ δὲ ὁ ἔρωτος ἐτίναξε τὰς φρένας, ὡς ἄνεμος κατ' ὄρος δρυσὶν ἐμπεσῶν. Μέμφεται τῆ Ξανδίππῃ^l ὀδυρομένη, ὅτι ἀπέθνησκεν^m.

cum amorem dulcesamarum vocat, et dona ait dare, sed molesta. Socrates amorem sophistam vocat; Sappho verborum architectum. Phaedri amore, tanquam Bacchico furore, concitari se ait Socrates; illa vero, Amor mihi mentem, inquit, impulit, venti instar, qui montanis incidit arboribus. Socrates Xanthippen perstringit, cum mortem eius dolet; illa filiae suae scribit, Nefas

desumfi. Maximi Tyrii locum prae oculis habuit adagiorum collector.

ⁱ σοφιστὴν λέγει.] Apud Platonem in Sympof. p. 328. B. Vide supra §. 4.

^k Ἐκβακχεύεται ἐπὶ φαίδρω] Respicit ad Platonis Phaedrum p. 339. G.

^l [Μέμφεται] τῆ Ξανδίππῃ] Vulgo [ἀνδάπτεται] τῆ Ξανδίππῃ. Sed ita Graeci loquuntur; haud enim dativum, sed genitivum casum vox illa recipit. Reg. ἀνάπτεται. Harl. μέμφεται, quod verum. Aristaeetus II. 20. Γυναικὶ μέμφεται δεινῶς ἀπειθήσῃ. Vide Platonem in Theag. p. 8. 9. 10. et Xenoph. Mem. lib. III. cap. v. 20. ac in Oecon. cap. II. 15.

^m ὀδυρομένη ὅτι ἀπέθνησκεν] Lamentanti quod iam iam moriturus erat. haec enim est significatio Verbi ἀποθνήσκειν, vel Imperfecti ἀπέθνησκεν, apud optimos scriptores. et ita intelligendum istud Xanthippes apud

Diog. Laërtium, de hac re, in Socrate, sect. 35. τῆς γυναικὸς εἰπάσης, Ἄδικως ἀποθνήσκεις. Σὺ δὲ, ἔφη, δικαίων ἐβέλευ; clare Lucianus in Gallo, pag. 168. ἤμην γὰρ τὸν Ἐυκράτην αὐτὸν ἀπαιδα ἔντα, ἐκ οἷδ' ὅπως, ἈΠΟΘΝΗΣΚΕΙΝ εἶτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας θέμενον, — μικρὸν ἐπισχόντα, ἈΠΟΘΑΝΕΙΝ vides differentiam inter ἀποθνήσκειν et ἀποθανεῖν. sic et in Τοχαρι, p. 47. ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε et sequentia pag. 48. Vide et Arrianum Diff. II. 23. de Epicuro morituro: et Phalaridem Epist. LII. et Lyfiam Orat. XIX. p. 349. D. Lucas VIII. 42. καὶ αὕτη ἀπέθνησκεν, et haec iam iam moritura erat, in articulo mortis; ἐσχάτως ἔχει, vt de ea Marcus V. 23. Longe vero aliud fuisset si scripisset Lucas, καὶ αὕτη ἀπέθανεν: tunc enim iam moritua dixisset. Caeterum pro ἀνδάπτεται τῆ Ξανδίππῃ etc, conieceram καδάπτεται τῆς Ξανδίππῃς ὀδυρομένης etc. M.

ἢ δὲ τῆ θυγατρὶ· οὐ γὰρ θέμις ἐν μυσσοπόλων οἰκίᾳ
 θεῖον εἶναι, ἐκ ἅμμι τρέποι τάδε. Ἡ δὲ τῆ Τηίς
 σοφιστῶν τέχνη τῆ αὐτῆ ἡθῆς καὶ τρόπου, καὶ γὰρ
 πάντων ἐρεῖ τῶν καλῶν, καὶ ἐπαιεῖ πάντας· μετὰ δὲ
 αὐτῆ τὰ ἄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης, καὶ τῶν Κλο-
 βύλης ὀφθαλμῶν, καὶ τῆς Βαθύλλης ὄρας. Ἀλλὰ καὶ
 τέτοις τὴν σωφροσύνην ὄρα· Ἐραμαί τοι συνηβᾶν,
 χαρίεν γὰρ ἔχεις ἡθῆς· καὶ αὐθις, καλὸν εἶναι τῶ
 ἔρωτι τὰ δίκαια, Φησί. Ἡδὴ δὲ πρὸς καὶ τὴν τέχνην
 ἀπεκαλύψατο· Ἐμὲ γὰρ λόγων εἵνεκα ῥ παῖδες ἀν

Nefas in poetica domo lucrum esse, neque id nobis sit dignum.
 Sed et Teii sophistae ars eiusdem indolis, eiusdemque modi
 est; nam et formosos omnes amat, et laudat omnes: nihil
 enim fere odae illius canunt, quam Smerdiae capillum, et
 Cleobuli oculos, et florem Bathylli. Sed et in illis castitatem
 vide: *Lubet deliciari tecum*, inquit, *mire enim venustulus es;*
 et rursus, *Pulchrum in amore est, quod iustum est.* Sed et alibi
 artem suam detexit: *Me*, inquit, *pueri verborum meorum causa*
diligant;

π Τηίς σοφιστῶν] Anacreontis.
 Pariter Aelianus V. H. IX. 4.
 τὸν Ἀνακρέοντα ἠσπάζετο (Σμερ-
 δίης) σεμνῶς, εὐ μάλα ἐράντα τῆς ψυ-
 χῆς, ἀλλ' ἔ τῆ σάματος. Μὴ γὰρ τις
 ἡμῖν διαβαλλέτω πρὸς θεῶν τὸν ποιη-
 τὴν Τηίον, μηδ' ἀκόλατον εἶναι λε-
 γέτω. Et has quidem partes
 calide tuetur cl. Barnesius in
 Anacreontis Vita §. 20. seq.
 Didymus tamen Grammaticus
 librum scripsit, in quo quaere-
 batur, *Libidinosior Anacreon,*
an ebriosior vixerit, ut testatur
 Seneca Epist. LXXXVIII. Et
 vitam, quam vixisse fertur, re-
 praesentabant eius poemata.
 Ovidius Trist. II. 363.

Quid, nisi cum multo Venerem
confundere vino,
 Tom. I.

Praecipit Lyrici Teia musa
senis?

Sextus Empiricus aduers. Ma-
 them. I. 298. Οἱ μὲν ἐρωτομανεῖς
 καὶ μέθυσοι τὰς Ἀλκαίου καὶ Ἄν-
 κρέοντος] ποιήσεις ἀναγνόντες προσ-
 εκκαίοντο. Vide sis et Pindari
 scholiasten ad Isthm. II. 1. At di-
 ctum, quod hic ad Anacreontem
 refert, Simonidi tribuit. Tzet-
 zes Chiliad. VIII. 833. seq.

ο Ἐραμαί τοι συνηβᾶν, χαρίεν
 γὰρ ἔχεις ἡθῆς.] Haec ad Ana-
 creonticos numeros sic redu-
 cit cl. Barnesius ad Fragm.
 CXVI.

Ἐραμαί γέ τοι σοι συνηβᾶν,
 χαρίεν γὰρ ἔσχεις ἡθῆς.

Nec male.

ῥ Ἐμὲ γὰρ λόγων εἵνεκα] His
 Hh numeros

Φιλοῖεν· χαρίεντα μὲν γὰρ διδῶ, χαρίεντα δ' οἶδα
λέξαι. τῆτο γὰρ περὶ Σωκράτους^η Ἀλκιβιάδης ἔλεγεν,
εἰκάζων αὐτῶ τὴν χάριν τοῖς Ὀλύμπῃ καὶ Μαρσύῃ
αὐλήμασι^ι. τίς ἂν, ὦ θεοί, μέμφαιτο ἕραστὴν
τοιῶτον πλὴν Τιμάρχῃ^ς;

diligant; venusta enim iis tribuo, venusta possum dicere. Idem
de Socrate Alcibiades dicebat, cum venustatem eius cum
Olympi Marfyaeque tibiis et cantu confert. Quis, o Dii, amo-
rem talem reprehendere possit praeter Timarchum?

numeros suos ita restituit
doctissimus Barnesius Fragm.
XCVII.

Ἐμὲ γὰρ λόγων [ἔκῃτι]
οἱ παῖδες ἂν φιλοῖεν·
χαρίεντα γὰρ δίδωμι,
χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

At versum tertium sic potius
refinixerim,

χαρίεντα γὰρ διδῶ μὲν,
quod codicum lectioni multo
propius accedit.

ἡ τῆτο γὰρ περὶ Σωκράτους]
Omnino legendum puto τῆτο

καὶ. quippe γὰρ neque probat
aliquid, neque Atticorum more
πλεονάζειν hoc loco potest. τῆτο
καὶ est *pariter*; et respondet
praecedenti citationi ex Ana-
creonte.. M.

ἡ τοῖς Ὀλύμπῃ καὶ Μαρσύῃ αὐ-
λήμασι.] Vide Platonis Sym-
pos. p. 333. A.

ς πλὴν Τιμάρχῃ;] Is est, con-
tra quem scripsit Aeschines.
Vide Barnesium in Anacreon-
tis Vita §. XXV.